

DİEN BIEN PHU ZAFERİ

PARTİMİZİN SİYASİ VE ASKERİ ÇİZGİSİ *

Silahlı Mücadele, Siyasi Mücadelenin Devamıdır

Partimizin askeri çizgisi daima Partimizin siyasi çizgisinden kaynaklanır ve onu izler. Onun bu askeri çizgisi, silahlı mücadele ile birleşmiş olarak, silahlı ve siyasi mücadeleler içinde devrimin hedeflerini gerçekleştirmeye çalışır. Devrimimiz, ulusal demokratik halk devrimi aşamasından geçmeli ve kapitalist gelişme safhasını atlayıp, sosyalist devrime doğru ilerlemelidir. Bizim askeri çizgimiz, tamamıyla ulusal demokratik halk devriminin çizgisine dayanır. Bu çizgi, esas olarak köylülere dayanır. Bu çizgi, esas olarak köylülere dayanır. Bu çizgi, esas olarak köylülere dayanır. Bu çizgi, esas olarak köylülere dayanır.

Devrimin iki görevi, ulusal ve demokratik görevleri, birbirlerine sıkıca bağlıdır. Bu nedenle ki, devrimci halk savaşına itici bir güç sağlamak ve bunu zaferle sonuçlandırabilmek için, bütün halkı, işçi sınıfının önderliği altında toplamak, geniş köylü kitlelerini seferber edip örgütlemek ve demokratik devrimle ilgili sorunları bilhassa, toprak meselesini çözümlenmek zorunludur.

Devrimci savaşını tam olarak, muzaffer bir şekilde yürütmek için, işçi sınıfının öncü partisinin önderliğini güçlendirmek zorunludur. Bu sürekli devrimin içinden, ulusal

demokratik halk devriminden sosyalist devrime geçmek için bütün koşulları yaratan ve güvence altına alan bir önderliktir. Bu yolda, halkın silahlı güçleri, gerçekte emekçi halkın -işçi ve köylülerin- silahlı kuvvetleri sürekli olarak Parti tarafından yürütülmüş ve eğitilmiştir. Halkın silahlı kuvvetlerine, yüksek bir savaşçı ve devrimci ruh kazandırılmış olup, bu kuvvetler yeni safhada, Proletarya diktatörlüğünün güvenilir bir aracı haline gelmek olan görevlerini yerine getirmek ve ilerletmek için gerekli bütün koşullara sahiptir.

Öte yandan, ülkemiz fazla geniş toprakları bulunmayan, nüfusu kalabalık olmayan ve esas olarak, tarımsal geri bir ekonomiye sahip bulunan sömürge ve yarı feodal bir ülke idi. Düşmanlarımız olan, Japon faşistleri veya Fransız sömürgecileri, maddi olarak bizden çok daha güçlüydüler ve gelişmiş bir kapitalist ekonomiye ve güçlü düzenli ordulara sahiptiler. Bugün, Güney’de, hizmetindeki uşaklarıyla birlikte, ABD emperyalizmi de ekonomik ve askeri açıdan güçlü bir düşmandır.

Bu şartlarda, bizim askeri çizgimiz, çok daha güçlü bir düşmana karşı mücadele eden küçük bir ulusun çizgisidir. Bu strateji, davamızın haklılığı ve halkımızın mücadeledeki birliği içinde, mutlak siyasi üstünlüğümüze dayanmak şeklindeki temel sorunu yaratıcı ve uygun bir şekilde çözümlemede başarılı idi. Zayıf olanla kuvvetli olana karşı çarpışmak, en modern silahları devrimci ruhla alt etmek mümkündür. Kısacası, küçük bir ulus saldırgan emperyalizmin profesyonel ordusunu yenilgiye uğratabilir.

Partimizin askeri çizgisinin başarısı, somut şartlarımızda, Marksizm-Leninizm evrensel ilkelerinin devrimci savaşta, devrimci silahlı kuvvetlerin ve devrimci üslerin inşasında yaratıcı bir şekilde uygulanmasının, tipik bir örneğidir. Bu çizginin, muhtevası, devrimci savaşın niteliğini, genel ve ülkemizdeki özel kanunlarını yansıtır. Bu muhteva, devrim davasında büyük zaferlerin kazanılması için, siyasi mücadelenin askeri mücadele ile birleştirilmesinde, bütün halkın siyasi mücadelesinin gene bütün halkın ayaklanmasıyla, halk savaşıyla birleştirilmesinde oldukça zengin ve yaratıcı bir muhtevadır.

Bu askeri çizgi, Partimizin önder rolünü nihai zaferin mutlak bir garantisi olarak, en önemli husus sayar. Bunun nedeni, Partimizin işçi sınıfının öncü Partisi ve işçi sınıfının halkın ve ulusun çıkarlarının en uzlaşmaz temsilcisi olmasıdır. Partimiz sadece, en mükemmel bir şekilde devrimci mücadeleyi sürdürmeye azmetmiş olmayıp, aynı zamanda, Marksizm-Leninizmi de kendine kılavuz edinmiştir. Bu bakımdan zaferi sağlayacak olan en doğru taktik ve stratejileri saptamaya muktedirdir.

Halkımız, devrimci mücadele içinde bulunduğumuz dönemde, bir yandan kardeş ülkelerin devrimci mücadeledeki kıymetli deneylerini uygularken, öte yandan da, halkımızın yabancı saldırısına karşı boyun eğmez bir şekilde mücadele etme geleneğini ve geçmişteki köylü ayaklanmalarının kahraman ve kararlı ruhunu sürdürmekte ve en yüksek düzeye çıkarmış bulunmaktadır. Marksizm-Leninizm tarihi ve ulusun belirleyici hasletlerini asla reddetmez tam tersine, bu hasletleri yeni tarihi şartlarda yeni boyutlara ulaştırır. Binlerce yıllık tarihimde halkımız yabancı saldırısına karşı ulusal bağımsızlığı yeniden kazanmak üzere kahramanca mücadele etmek için

tekrar tekrar ayaklanmıştır. Bu silahlı mücadelelerde, halkımız askerlik sanatına yaratıcı katkılarda bulunmuştur. Güçlü bir düşmanı yenilgiye uğratmak için adalete ve insanlığa dayanmış, zayıfken güçlü olana karşı savaşılmaya, geniş çaplı savaşlarda küçük birliklerle zaferler kazanmaya alışmıştır. Bazı zamanlar düşmanı, yok etmek üzere, ülkenin derinliklerine doğru çekmiş, bazen, düşmanı kovmak, yenmek ve ülkeyi kurtarmak için elverişli şart ve yerleri bulmaya çalışırken, geçici olarak birliklerini başkentin dışına çıkarmış, bazen de, düşman tamamen yenilgiye uğratılana kadar uzun süreli bir mücadele için üsler oluşturarak, silahlı kuvvetlerini dağlık ve ormanlık bölgelerde inşa etmiştir. Gene bazen, köylülüğün savaşçı ruhunu seferber etmiş, geniş ve güçlü bir ordu yaratmış ve düşmanın ana kuvvetlerini beklenmedik ve cüretkar manevralarla yok etmiştir. Halkımızın boyun eğmez ruhunun, atalarımızdan miras kalan askeri tecrübelerinin bugünkü şartlar içinde Partimizin askeri çizgisine ve askeri teorisine katkısı olmuştur.

Devrimci Şiddetten, Bütün Halkın Ayaklanmasına ve Halk Savaşına Doğru

Halk savaşı Partimizin askeri çizgisinin ana kavramıdır: Bu kavram halk savaşının devrimci ve haklı niteliğini, kitlelerin tayin edici rolünü ve Partinin önder rolünü daima savunur. Bu, Partimizin sınıfsal bakış açısının ve kitlelere dayanmasının bir ifadesidir.

Partimizin halk savaşı kavramı, ülkemizin devrimci bütünlüğü içerisinde, devrimci şiddet kavramının yeni bir başka görünümüdür.

Sınıf mücadelesi ve proletarya diktatörlüğünde Marksist-Leninist doktrin, devrimde şiddetin rolünü ortaya koyar, haksız karşı-devrimci şiddetle, haklı ve devrimci şiddet, sömürücü sınıfların şiddeti ile kitlelerin şiddeti arasında bir ayrım yapar.

Sınıf mücadelesinde ve proletarya diktatörlüğünde, Marksist-Leninist doktrine sadık kalan Partimiz, daima bu devrimci şiddet kavramı ile yoğrulmuştur. Doğru olarak bir yandan, düşmanın son derece gerici ve zalim karakterini değerlendirmiş öte yandan da -başta emekçi halkın, işçi ve köylülerinki olmak üzere- halkımızın birlik ve mücadele gücünü değerlendirmiş ve sonuç olarak da düşmanı yenilgiye uğratmak, halk iktidarını kurabilmek ve devrimi zafere ulaştırabilmek için tek doğru yolun devrimci şiddet olduğunu açık bir şekilde göstermiştir. Partimiz, halkımız ve köylülükle toprak ağaları sınıfı arasındaki çelişkinin olduğu kadar, emperyalizmle halkımız arasındaki çelişkinin de uzlaşmaz çelişki olduğunu ve her ikisinin de radikal bir şekilde ancak devrimci şiddetle çözümlenebileceğini kavramış bulunmaktadır. Özel olarak, ulusal kurtuluş ve ulusal demokratik halk devrimi için yapılan mevcut devrim, işçi sınıfı partisinin önderliği altındadır; proletarya devrimleri kategorisine dahildir ve bu nedenle de sınıf mücadelesi daha da keskin ve şiddetli bir karaktere sahiptir. Bütün ulusal kurtuluş devrimlerinde, tamamen halkçı karaktere sahip bütün devrimlerde, şiddet evrensel ve objektif bir kanundur. Şiddet biçimleri: siyasi veya askeri yahut da siyasi ve askeri mücadelenin birbirleriyle birleştirilmiş şekli olabilir, fakat nasıl olursa olsun, siyasi bakımdan bilinçli kitlelerin gücüne dayanmak

zorundadır. Engels'in dediği gibi "Bütün devrimler, hangi biçimde olurlarsa olsunlar, şiddetin bir biçimidirler".

Partimiz kuruluşundan itibaren, emperyalistlerin terörüne ve devrimci hareketi kanla boğmak isteyen ajanlarına karşı verilen sert mücadele şartları içinde, bir yandan kitlelerin gücünü siyasi mücadeleye seferber etti, öte yandan da, silahlı ayaklanma için hazırlık yaptı. Kitlelerin korunması için, kendini koruma gruplarını örgütledi. II. Dünya Savaşının patlak vermesinden sonra, ulusal kurtuluş acil bir görev halini aldı; bu dönemde, olgunlaşan dahili ve harici şartların güçlü bir şekilde yükselmesi temelinde, Parti silahlı ayaklanma hazırlıklarını hızlandırdı ve Japon emperyalistlerine karşı gerilla savaşını başlattı.

1945 Ağustos genel ayaklanması bütün halkın ayaklanmasıydı. Bütün halkımız, geniş bir ulusal cephele birleşmiş silahlı ve yarı silahlı kuvvetleriyle her yerde, kırlarda ve şehirlerde tam bir birlik halinde ayaklanmış ve Japon emperyalistlerinin savaşı kaybettiği, ordularının parçalanma sürecine girdiği ve uşaklarının morallerini yitirdiği, güçlerini kaybettiği elverişli siyasi şartlarda, siyasi iktidarı ele geçirmişti. Bu zaferle sonuçlanan ayaklanma, esas olarak silahlı şiddetle desteklenen, kitlelerin siyasi şiddetine dayanmaktaydı. Ülkemizde bütün halkın ayaklanması, siyasi ve silahlı şiddetin birleştirildiği, kırlar ve şehirlerde bir arada yürütülen ve başlıca yolu kitlelerin siyasi gücü olan devrimci mücadelenin yeni bir gelişimiydi. Bu güç işçi sınıfının köylülükle olan ittifakı temelinde geniş bir birleşik cephe içinde örgütlenmiş ve seferber edilmişti. Ve işçi sınıfı Partisinin önderliği altında bulunmaktaydı. Böylece, 1945 Ağustos genel ayaklanmasının pratiğinin hayli yüksek bir muhtevası olduğu görülebilir. Bizimkisi gibi eski bir sömürge ve yarı feodal ülkede, ulusal kurtuluş devriminin uzun süreli bir mücadele olması veya şehirlerde silahlı ayaklanma şeklinde olması, şart değildir, ancak her iki biçimin birbirleriyle yaratıcı bir şekilde birleştirilmesi oldukça mümkündür. Bir halk savaşı olan ülke çapındaki direniş savaşı, yeni bir gelişmeydi: Bu, bütün halkın katıldığı gerçek bir devrimci savaş, topyekün bir savaştı. Devrimci bir savaştı çünkü, ulusal demokratik devrimi gerçekleştirmek amacıyla, kitlelerin seferber edilmesi ve örgütlenmesi temelinde yürütülen bir savaştı. Bütün halkın katıldığı bir savaştı, çünkü, Partimizin doğru devrimci çizgisinin, güçlü bir işçi-köylü ittifakı temelinde geniş bir cephe de halkın bütün yurtsever tabaklarını biraraya toplamayı ve onları seferber etmeyi başardığı bu savaşta, bütün ulus birlik içinde mücadele etti. Topyekün bir savaştı, çünkü silahlı mücadele siyasi mücadele ile hızla birleşmişti ve biz aynı zamanda silahla mücadele verdiğimiz gibi, şehir merkezlerinde ve düşman işgali altındaki bölgelerde siyasi mücadeleyi, ekonomik ve kültürel alanlardaki mücadeleyi de yürüttük.

Önemle vurgulamak gerekir ki, biz üs alanı olarak kırsal bölgelerde direniş boyunca silahlı mücadeleyi esas mücadele biçimi olarak yürüttük. Karşılaştığımız düşman, eski tip bir sömürgecilik olan, Fransız sömürgeciliğinin işgal birlikleriydi. Bu şartlar altında düşmanın çoğunluğunu veya tamamını yok etmek ve direnişi zafere ulaştırmak ancak silahlı mücadele ile mümkündür.

Ülkemizin Güneyinde, yeni-sömürgecilığe ve ABD emperyalizminin “özel savaşına” karşı verilen mücadele şartlarında, tarihi koşullar Fransız sömürgeciliğine karşı verilen direnişteki benzer durumları ortaya koyuyordu. Fakat diğerleri, Güney Vietnam’daki kurtuluş savaşına özgü durumlardı. Güney’de halkımız, düşman üzerinde açık bir üstünlük sağladı, halkımızın aynı zamanda siyasi mücadele ve silahlı mücadele geleneği ve tecrübesi vardı ve de ateşli bir yurtseverlikten, yüksek bir devrimci ruhtan gücünü alıyordu. Düşman maddi ve teknik açıdan güçlüydü ama, ABD emperyalistlerinin hizmetindeki gerici güçlerin sosyal temeli son derece zayıftı. Bu güçler, tam bir siyasi tecrit durumundaydılar ve siyasi güçsüzlüklerinin telafisi mümkün değildi. Ülkemizin geçici olarak parçalanmış olmasından ötürü, düşman tarafından tek yönlü olarak başlatılan savaşa karşı, şiddetli bir siyasi mücadele safhası ortaya çıktı ve daha sonra silahlı mücadele ile birleşmiş olan siyasi mücadele safhasına doğru gelişti. Şimdi Güney’deki yurttaşlarımız tarafından yürütölen kurtuluş savaşı aynı zamanda her iki mücadele biçimini de kullanan ve her ikisini de temel ve tayin edici olarak kabul eden, devrimci bir savaş, bütün halkın katıldığı bir savaş, topyekün bir savaştır. Silahlı mücadele, yüksek bir düzeye çıkartılan siyasi mücadelenin temelinde geliştiği bu her iki mücadele biçimi güçlü bir şekilde aynı zamanda gelişti ve birbirini teşvik etti. Silahlı mücadelenin gittikçe daha fazla güçlendirilmesi, siyasi mücadelenin şiddetini azaltmaz tersine, ona daha fazla hız kazandırır. Her iki mücadele biçimi, düşmanın zayıf olduğu yerlerde güçlü bir şekilde vurarak, beraberce düşmanı yoketmek ve bozmak amacını güderler. Güney’deki halk savaşı aynı zamanda, muhtevasını sonsuz derecede zengin ve yaratıcı kılan, silahlı devrimci mücadele kanununu ve 1945 Ağustos ayaklanması kanununu benimser.

Yeni tarihi şartlarda devrimci mücadelemizin pratiği, devrimci silahlı mücadele konusundaki Marksist-Leninist teoriye yeni bir katkıda bulunmuştur. Bu katkı, bazen siyasi mücadele, bazen uzun süreli devrimci savaş, bazen bütün halkın ayaklanması şeklini alan, bazen de bütün bunların hepsini kapsayan devrimci mücadeledir; yani siyasi mücadele ile silahlı mücadelenin diyalektik bir bileşimidir.

Halk savaşını uygulayabilmek için, bütün halk seferber edilmeli ve silahlandırılmalıdır. Partimizin bu konuya ilişkin temel anlayışı, halkın silahlı kuvvetlerinin anlayışıdır. Bu devrimci karakteri, silahlı kuvvetlerin halkçı ve sınıf karakterini gösteren bir anlayışıdır. Gene bu, Partinin silahlı kuvvetler üzerindeki mutlak önderliğini gösterir.

Silahlı mücadelenin siyasi mücadelenin bir devamı olmasından ötürü, halkın siyasi gücü sağlamlaştırılmadan, güçlü hiçbir silahlı kuvvet inşa edilemez. Halkımızın uzun ve zorlu devrimci mücadelesine dönüp baktığımızda, kitleleri aydınlatmak ve örgütlemek, işçi -köylü ittifakını kurmak, Birleşik Halk Cephesini yaratmak ve kendisinin önder rolünü belirtmek için Partinin kurulmasından sonraki şiddetli siyasi mücadele yıllarının, daha sonraki silahlı mücadeleye hazırlık yılları olduğunu açık bir şekilde görebiliriz. Partimiz, silahlı mücadeleyi hazırlamaya, daha sonra da uzun bir direniş savaşını vermeye karar verdikten sonra propagandaya, kitleler içinde çalışmasına, halkın çeşitli kesimlerinin yurtseverliğini ve düşmana karşı olan kinini geliştirmeye, bütün halkı, özellikle işçi ve köylüleri direniş için büyük bir birlik içinde

örgütlemeye devam etti. Kitlelerin, halkın siyasi gücü; silahlı kuvvetlerin gelişmesine imkan veren en güçlü üstür. Bundan başka, devrimci savaş şartlarında bile bu siyasi güç, savaşta en önemli rolü üstlenerek, cepheyi doğrudan doğruya desteklemeye ve düşmana karşı verilen mücadeleye katılmaya devam eder.

Partimiz, en küçük bir silahlı kuvvete sahip olmadığı ve silahlı ayaklanma için hazırlık yapmaya karar verdiği zaman, daha ilk günlerde, siyasi bakımdan bilinçli olan kitlelere dayandı. Partimizin bütün halkı ayaklanmaya ve ulusal kurtuluş için direniş savaşında yer almaya çağırıldığı ilk günlerde, halkın silahlı kuvvetlerinin, sayı, teçhizat ve tecrübe bakımından halen zayıf olduğu bir sırada, saldırganlara karşı koyan başlıca kuvvet bütün halkın birleşmiş olan gücüydü. Son zamanlarda, tehlikeli bir düşmana karşı çarpışmak için kahramanca ayaklandığında, Güney’li yurttaşlarımız da ilk önce, esas olarak siyasi güçlerine dayandılar. Güney’li yurttaşlarımızın sayılamayacak kadar çok kahramanlıkları ileride ispatladı ki, devrimci savaşta silahlı kuvvetlerin gücünün kaynağı, bütün halkın birleşik mücadelesinin gücüdür. Yurtseverlik ve devrimci düşünceler halkın içine öylesine nüfus etmiştir ki, bütün bunlar yenilmez bir güç halini almıştır.

Halkın silahlı kuvvetleri devrimci halkın içinden doğmuştur. Ngetinh Sovyetlerinin[1] zamanında işçi-köylü kendini savunma birlikleri, genel ayaklanma dönemindeki küçük yarı-silahlı ve silahlı kuvvetler, Ulusal Kurtuluş birlikleri[2], Vietnam’ın Kurtuluşu İçin Propaganda Birlikleri, Bo To gerillaları[3] ve ülkedeki binlerce kendini savunma ve savaşma gruplarının hepsi de kitlelerin siyasi örgütlerinin geliştirilmesi ve sağlamaştırılması temelinde kurulmuştur. Direniş boyunca, ana silahlı kuvvetler ve mahalli kuvvetler, milis ve gerilla grupları için, kadro ve savaşçıların kaydedilmesi esas olarak, bitmez tükenmez bir kaynağa, devrimci halka dayanmaktaydı. Kitle örgütlerindeki en iyi elemanlar Parti tarafından yönetilip eğitildiler. Bugün tamamen kurtarılmış olan Kuzey’de, güçlü silahlı kuvvetlere sahip bulunmaktayız, ama gene de, Parti tarafından yönetilen kitle örgütleri ile, sıkı ilişkimizi sürdürüyoruz. Halktan doğmuş olan, halkın silahlı kuvvetleri, halkın sınırsız desteği sayesinde ve onun devrimci mücadeledeki zengin tecrübesinden, devrimci ruhundan öğrenmeye devam ederek gelişebilir. Halkla olan kan bağına sağlamaştırarak ve sürekli olarak bu bağı geliştirmek için, silahlı kuvvetlerimiz sadece çarpışmakla kalmaz, aynı zamanda kitlelerin siyasi hareketine yakın bir çalışma gösterir ve üretir.

Halkın silahlı kuvvetleri, emekçi halkın, işçi-köylülerin devrimci silahlı kuvvetleridir. Halkın, sınıfın ve ulusun çıkarlarını korumak için çarpışır. Eğer devrimci bir karakteri olacaksa ve gittikçe yükselen devrimci bir ruha sahip bulunacaksa, bu silahlı kuvvetler partinin önderliği altına sokulmalıdır. Silahlı kuvvetlerin, devrimci bir karaktere, sınıf karakterine sahip olması, Partimizin silahlı kuvvetlerin inşası teorisinde en önemli noktayı teşkil etmektedir. Bu nedenledir ki, Partimiz silahlı kuvvetler için hayati kabul ettiği siyasi çalışmaya büyük önem verir. Kadroların ve savaşçıların sınıf bilincini, yurtseverliğini yükseltmek gayesiyle durmaksızın çaba göstermek, kadro ve savaşçıların, Partiye, halka, anavatana karşı mutlak sadakatini ve devrim davasında her şeyi feda etmeye hazır olmalarını sağlamak; ulusal demokratik devrimde ve

sosyalist devrimde, silahlı kuvvetleri Parti ve halkın güvenilir bir aracı haline getire bilmek için bunların yapılmış olması gerekmektedir. Halk Ordumuz, kahraman bir ordudur, çünkü birinci olarak halktan doğmuş bir ordudur, halkın çıkarlarını korumak için çarpışmaktadır, devrimi tam olarak gerçekleştirmeye azmettiğinden, savaşçı kazanmaya da azimlidir ve kahramanca çarpışmak, zor işleri görmek, dayanıklı olmak, zorlukların üstesinden gelmek, bütün görevleri yerine getirmek geleneğine sahiptir. Partinin silahlı kuvvetlerdeki mutlak önderliğini kararlı bir şekilde korumak ve sağlamlaştırmak, kadroların ve savaşçıların proletarya ideolojisi ve Parti çizgisi ile devrimci görevler içinde eğitimini güçlendirmek, ordu içinde birliği sağlamak, ordu ve halk arasında birliği sağlamak, düşman ordusunu bölünmeye kışkırtmak, geniş iç demokrasiyi ve aynı zamanda kendiliğinden benimsenen sert disiplini temin etmek: bütün bunlar, siyasi konumda halkın silahlı kuvvetlerinin inşasında izlenecek temel ilkelerdir. Bu faktörler halkın silahlı kuvvetlerinin sınıf karakterini koruyacak ve bu kuvvetin sürekli olarak büyümesini ve de zaferi teminat altına alacaktır.

Halk savaşı vermek için, silahlı kuvvetler, ana kuvvet birlikleri, bölgesel birlikler, milis ve kendini koruma birlikleri şeklinde uygun örgütlenme biçimlerine sahip olmalıdır. Ana kuvvet birlikleri ülkenin herhangi bir yerindeki çarpışmalarda kullanılabilir olan, hareketli birliklerdir. Bölgesel birlikler, bölgedeki silahlı mücadelenin dayanağını teşkil eder. Milis ve kendini koruma birlikleri, üretim faaliyetine devam eden ve üslerdeki halk iktidarının temel cihazı olan, halkın yaygın yarı silahlı kuvvetidir.

Halkımız tarafından verilen devrimci silahlı mücadele ispatlamıştır ki, silahlı kuvvetlerin yukarıda belirtilen üç örgütlenme biçimi, halk savaşının ilerletilmesine, savaş için bütün halkın silahlandırılmasına tamamen uygundur. Silahlı kuvvetlerin bu üç kategorisinin önemini ve stratejik rolünü tamamen kavrayabilmek için, halkımızın başarılı mücadele dönemlerine dönüp bakmalıyız. Ayaklanma öncesi dönemde, eğer gizli kendini koruma birliklerini örgütlemeseydik, daha sonra sahip olduğumuz güçlü silahlı kuvvetler asla ortaya çıkmayacaktı. Eğer direniş sırasında yaygın bir kendini koruma grupları ve güçlü bölgesel birlikler şebekesini örgütlememiş olmasaydık, gerilla savaşı yüksek bir düzeyde gelişmeye devam edemeyecekti ve hâlâ güçlü ana kuvvetleri inşa edememiş olacaktık. Öte yandan, silahlı mücadelenin zafer aşamasında, geniş hareketli bir ana kuvvete sahip olmasaydık, düşmanı yok etmek için büyük çarpışmalar, zaferle sonuçlanan seferler ve şanlı Dien Bien Phu çarpışması olmayacaktı. Bugün ülkemizin Güneyin'de silahlı kuvvetler yukarıda tartıştığımız esaslara göre gelişmektedir. Halkın kendini düşmanın pençesinden kurtarmak, kısmi ayaklanmaları gerçekleştirmek ve gerilla savaşını geliştirmek için ayaklandığı sırada, yaygın yarı silahlı örgütler kırsal alanda etkin bir şekilde kitle hareketlerini destekliyorlardı. Siyasi ve silahlı mücadeleler kabarırken işte bu nedenle silahlı kuvvetlerin bu üç kategorisi ortaya çıktı ve gelişti. Güney Vietnam Kurtuluş Ordusu hızla durmaksızın gelişiordu. Diyebiliriz ki, yukarıda belirttiğimiz üç örgüt şeklinin halkın silahlı kuvvetleri için, halk kitlelerinden bitmez tükenmez bir güç sağlayan, halkın sadece düşmanı yok etme görevini yerine getirmesine değil, fakat aynı zamanda siyasi ve ekonomik üslerimizi ve kurtuluş savaşının potansiyelini de korumasına imkan veren, çok yakın organik bağları vardır.

Ülkemizin geniş bir toprağı, sayıca yüksek bir nüfusu yoktu ve silahlı kuvvetlerimiz sayıca büyük ülkelerin silahlı kuvvetleriyle karşılaştırılamazdı. Bu çok önemli nedenden ötürü, ülkemizi etkin bir şekilde koruyabilmek, maddi ve teknik açıdan bizden kuvvetli olan düşmanı yenilgiye uğratabilmek için, silahlı kuvvetlerin bu üç şekline titizlikle başvurmak zorundaydık. Yaygın ve güçlü bir şekilde örgütlenmiş milis ve kendini koruma grupları, bölgesel birlikler, güçlü ve oldukça hareketli ana-kuvvet birlikleri: İşte bu, Halk Ordusunun düzenli bir ordu olarak kurulduğu bugün bile, savaş gücümüzün geliştirilmesi ve ulusal savunma kapasitemizin yüksek bir düzeye çıkartılması için vazgeçilmez bir şarttır.

Doğru Devrimci Strateji ve Taktiklerden Halk Savaşında Askeri Sanata Doğru

Devrimci bir savaşta, zaferi teminat altına alabilmek için, halk savaşının askeri sanatını oluşturan hem doğru bir stratejiye, hem de doğru bir taktiğe sahip olmak gerekir.

Bu askeri sanat, Partinin devrimci strateji ve taktiklerinden kaynaklanmaktadır. Stratejik amaçlar bakımından, hareketin amacı, askeri stratejiye yol gösteren ilkeler ve bunun gibi temel sorunlar devrimin genel strateji ve taktiklerinde kararlaştırılır, yani, eğer stratejinin, hareketlerin ve taktiklerin yönetimine ilişkin sorunlar, kazanma açısından doğru bir şekilde çözümlenecekse, askeri sanat devrimci karakterden, haklı savaşın haklı karakterinden ve aynı zamanda düşmanın, bizim ve hareket sahnesinin özel şartlarından kaynaklanmalıdır.

Partimizin askeri sanatı, devrimci silahlı mücadelenin halkçı karakterini içine sindirmiştir; kitlelerin, işçilerin, emekçi halkın devrimi tam olarak gerçekleştirme azmine ve silahlı kuvvetlerin zaferi sağlamada en temel ve tayin edici faktör olarak kabul ettiği çarpışmak ve kazanmak azmine itibar eder. Bu aynı zamanda, bizim askeri sanatımızın, devrimci karakteri, sınıf karakteri ve Parti karakteridir.

Bizim askeri sanatımız, silahlı kuvvetleri, teçhizat ve teknik bakımdan hâlâ zayıf olan fakat, maddi açıdan çok daha güçlü bulunan bir düşmana karşı çarpışmak için ayaklanan, küçük bir ulusun askeri sanatıdır. Bu, niteliği maddi gücü moral güçle yenmek, güçlü olanı güçsüz olanla yenmek, modern olanı ilkel olanla yenmek, saldırgan emperyalistlerin modern ordularını, halkın yurtseverliği ve devrimi tam olarak gerçekleştirmek azmiyle yenmek olan bir askeri sanattır. Bizim askeri sanatımız, güçlü bir düşmanı yenme amacıyla, strateji, hareket ve taktiklere ilişkin birçok sorunu başarıyla çözümlledi. Silahları ve tekniği de önemli sayarken, insan faktörünü ve siyasi faktörü tayin edici kabul ederek, insan ve silah, siyaset ve teknik arasındaki ilişkileri doğru bir şekilde tespit etti. Şimdi halkın silahlı kuvvetleri daha iyi bir teçhizata sahip bulunma, maddi ve teknik bakımdan daha güçlü olma imkanına sahiptir. Silahlı kuvvetlerin savaşma gücünü en yükseğe çıkartan, siyasi ruhun ve çarpışma ruhunun en önemli faktör olması temelinde, siyaseti ve tekniği birleştirerek yukarıdaki yol gösterici ilkeleri korumaktadır.

Askeri sanatımız, bütün halkın ayaklanmasına veya halk savaşının gelişmesine doğru ilerleyen devrimci şiddetin diyalektik gelişimini tam olarak kavramıştır; bu nedenledir

ki, silahlı mücadelenin siyasi mücadelenin devamı olduğunu vurgulamakla kalmaz, fakat, siyasi mücadele ile silahlı mücadelenin birleştirilmesini, stratejik yönlenmenin bir sorunu ve zaferin sağlanmasının en önemli faktörü olarak kabul etmesindedir ki, silahlı kuvvetleri inşa ederken kitlelerin, siyasi gücüne de büyük önem verir.

Halk savaşı genellikle, bizden maddi olarak daha gcl olan bir düşman üzerinde mutlak siyasi üstünlüğü sağladığımız şartlarda verilir. Savaşın devrimci karakterini ve somut gcler dengesini değerlendirerek askeri sanatımız, aşağdaki stratejik yönelişi tespit etmiştir: savaşı topyekn ve uzayan bir savaşı bütün halkla yürütmek. Siyasi stnlğmzn hakim olduğu, uzayan bir savaşı vermek zorundaydık. Gclerimizi giderek artırabilir, gcsz bir durumdan gcl bir geçebilir, düşmanla aramızdaki gcler dengesini lehimize çevirebilir ve zaferin bizden yana olmasını garantileyebiliriz. Halkımızın geçmiş dönemlerdeki mücadelesine dönüp baktığımızda, kural olarak daima uzun süreli mücadele stratejisine başvurduğumuzu, bu stratejinin önceki kutsal direniş savaşını zaferle ulaştırdığını görebiliriz. Bu, bazı somut tarihi şartlarda, siyasi üstünlüğün bizden yana olduğu bir zamanda veya başka bir sebeple gcler dengesinin hızla lehimize işlediği bir sırada, halkın devrimci mücadelesine hız vermek imkanından ve tayin edici zaferi bir an evvel kazanmaktan geri kalırız demek değildir. 1945 Ağustos'unun şanlı günlerinde işte böyle oldu. Partinin çağrısına uyarak, bütün halkımız siyasi mücadele ve mahalli gerilla savaşından, doğrudan doğruya genel ayaklanmaya geçti ve şanlı bir zafer kazandı.

Bizim askeri teorimize göre, biz düşmandan siyasi olarak, düşman da bizden maddi olarak üstün bir durumdayken, halk savaşında zaferi sağlamak için, yaygın bir gerilla savaşını geliştirmek gerekir. Düzenli savaş ve gerilla savaşı birbirleriyle sıkıca birleşmişlerdir. Birbirlerini geliştirirler ve düşman gclerini tüketip, yok ederek nihai zaferi sağlarlar. Halkımızın zafer dönemlerindeki mücadelelerine dönüp baktığımızda, düzenli savaşla birleşmiş olan gerilla savaşının stratejik rolünü tam olarak görebiliriz. İlk günlerdeki gerilla savaşı olmadan, ne Ağustos genel ayaklanması ne de direnişteki muzaffer düzenli savaş olurdu. Bugün Gne Vietnam savaş alanında kırsal alanlardaki kısmi ayaklanmada, gerilla savaşı son derece önemli stratejik bir role sahiptir ve gittikçe yüksek bir düzeye doğru gelişmektedir. Öte yandan, eğer gerilla savaşı düzenli savaşla birleştirilmeseydi, halkımız önceki kutsal direniş savaşındaki zaferini kazanamazdı. Gerilla savaşı ve düzenli savaş halk savaşının vazgeçilmez savaş biçimleridir. Fakat bu, her şart altında, bir halk savaşı mutlaka gerilla savaşı şeklinde başlar ve daha sonra düzenli savaşa geçer demek değildir.

Düşman şimdi ülkemizin kuzeyine karşı saldırgan bir savaşı başlattığından, bizim ve düşmanın içinde bulunduğu somut şartlar açısından düzenli savaş ve gerilla savaşı birlikte başlatılmalıdır.

Bütün bu biçimler, saldırı ve savunma, ya da saldırı faaliyeti gösterirler. Devrimci savaş her iki biçimi de kullanır, fakat, saldırı, en önemlisi olarak kabul edilir. Silahlı devrimci mücadelenin somut pratiğinin sonucu olarak, askeri sanatımız somut mücadele biçimlerini yaratmıştır; gerilla savaşı, hareketli savaş ve mevzii savaş. Bütün bu biçimler, saldırı ve savunma hareketlerinde, halkın silahlı kuvvetlerinin devrimi

tam gerçekleştirme azmini, güçlü olanı güçsüz olanla yenmek ve düşmanı parçalamak azmini en yüksek seviyeye çıkartır.

Bizim askeri sanatımız, silahlı kuvvetlerin bütün faaliyetlerine yol gösteren doğru hareket ilkelerini de ortaya koymuştur. Bu ilkeler, halkın silahlı mücadelesinin yolunda giderek şekillenir. Bu ilkeler geliştirilip en yüksek düzeye çıkartılmışlardır. Bu ilkeler, bizim devrimi tam olarak gerçekleştirme azmimizi gösterir. Bu ilkeler, düşmanın insan gücünü yok etmek ve kuvvetlerimizin korunması ve güçlendirilmesi azmine büyük önem verirler. Bunlar aynı zamanda, silahlı kuvvetlerimizin gücünün her çarpışmada artması gerektiğini ve savaşta zaferi kazanmayı hatırd tutarak, teçhizat ve teknik bakımından bizden daha güçlü olan düşmanı yenilgiye uğratmak için, siyasi üstünlük ve kahramanlığı çarpışmalarda geliştirmek, büyük bir hareket kabiliyetine ulaşmak, saldırı hareketlerinde inisiyatifi ele geçirmek için herşey yapılmalıdır şeklindeki düşünceyle birlikte içimize işlemiştir.

Askeri sanatımız, devrimci görevlerin ve bugünkü şartlardaki halk savaşının gereklerini yerine getirecekse sürekli olarak gelişmelidir. Bir savaş, bugünkü Güney Vietnam savaş alanında olduğu gibi, düşmanın modern teçhizat ve silahlara, bizim ise geri bir teçhizat ve silahlara sahip bulunduğumuz şartlarda olabilir. Güney'deki yurttaşlarımız, savaş geleneğini geliştirdiler ve düşmanı yenilgiye uğratmak için, direnişte elde ettikleri tecrübeleri yaratıcı bir şekilde uyguladılar. Bu savaş, düşmanın modern teçhizat ve silahlara sahip olduğu, bizim ise nispeten modern olmakla beraber düşmaninkine nispeten hâlâ geri teçhizat ve silahlara sahip olduğumuz şartlarda da olabilir. Bu şartlar altında, askeri sanatımız gene, savaşın halkçı karakterine, siyasete ve kahramanca çarpışma ruhuna dayanır ve bu temelde teçhizat ve silahlarımızın etkinliği artar, hareketlerin örgütlenmesi ve yönetimi yüksek bir düzeye çıkar ve silahlı kuvvetlerimiz gittikçe artan bir savaşma gücüne sahip olurlar.

Kitleler Arasındaki Siyasi Üslerden Ulusal Halk Savunmasına Doğru

Güçlü bir şekilde örgütlenmiş bulunan art bölge daima zafere götürür. Çünkü böyle bir art bölge, savaş için siyasi ve moral teşvikinin ve cephe için seferberliğin, insan gücünün, malzemenin ve paranın kaynağını teşkil eder.

Biz ard bölgenin, savaştaki rolüne en büyük önemi verdik. Silahlı mücadele sorunu çıktığında, silahlı kuvvetlerimizin saklanabileceği, eğitilebileceği, ikmalinin yapılabilmesi, güçlendirilebileceği ve dinlenebileceği bir yere sahip olunması sorunu da ortaya çıktı. Devrimci mücadele gelişirken, ard bölgeyi yoktan var ettik, onu geliştirdik, kitlelerin içindeki üslerden başlayarak, bugün nispeten tam bir ulusal halk savunması sistemine sahip olduk. Partimizin silahlı mücadele için hazırlık yapılmasına karar verdiği ilk günlerde, hür bir karış toprağa bile sahip değildik. Bu sırada bizim yegane ard bölgemiz, gizli siyasi üslerimiz ve devrim davasında bilinçlenen halkımızın eksiksiz sadakatıydı. Partimiz bu gizli siyasi üslerden -ilk gerilla birliklerimiz silahlı mücadele üzerinde yoğunlaşıyorlar ve siyasi faaliyet askeri faaliyetten daha önemli olarak kabul ediliyordu- silahlı mücadele için gizli üsleri kurmaya, kısmi gerilla

savaşını vermeye ve kurtarılmış bölgeyi yaratmaya çalışıyordu. Daha sonra değerli uzun direniş savaşı boyunca düşman gerisindeki gerilla üsleri ve gerilla bölgesinin yanısıra silahlı mücadelenin ard bölgeleri olarak sağlam örgütlenmiş, geniş kurtarılmış bölgelerimiz de vardı. Her durumda gittikçe güçlenen ard bölgemiz bize elverişli olan savaş alanlarında yoğunlaştırılmış bulunan ana güçlerimizin saldırı hareketinin başlangıç noktasıydı. Bu ard bölge, giderek büyüyen karşı saldırı seferinde, silahlı kuvvetleri hazırlamamızı ve etkin bir şekilde ikmalini yapmamızı sağladı. Düşman işgali altındaki bölgede, ard bölgeler, siyasi bakımdan bilinçli halkın kadro ve gerilla savaşçıları yeraltında bazen aylarca sakladığı ilk yerlerdi. Bu yerler gerilla üsleri ve gerilla bölgeleri haline geldi. Şimdi Güney’de, yurttaşlarımız tarafından verilen kurtuluş savaşında, kitlelerin şiddetli ve yaygın gerilla savaşı ile birleşmiş siyasi mücadelesinin sonucu olarak, zaferin sağlanmasında gittikçe önemli bir rol oynayan kurtarılmış bölgeler kurulup geniş bir alana yayıldılar.

Halkımızın zafer dönemlerindeki mücadelesine dönüp baktığımızda, ard bölgelerin savaşla ilgili stratejik önemini iyice kavrayabilir ve şu sonuca varabiliriz: halk savaşı açısından, ard bölgelerin inşa edilmesi ve sağlamlaştırılması her türlü şart altında sürdürülmelidir. Siyasi, ekonomik ve askeri durumlar eşit derecede önemli olmakla beraber, bunların içinde en önemlisi siyasi faktör, “halk” faktörüdür. Bu nedenledir ki, geçen savaşta halkın desteğiyle birlikte, sadece ulaşılamaz dağlık bölgelerde değil, fakat ırmakların böldüğü ve düşman karakollarının serpiştiği geniş ve açık delta bölgelerinde de nispeten emin üsler kurmayı başarabildik. Bugün, sosyalizmin, başarılı bir şekilde inşa edildiği kurtarılmış Kuzey, güçlü bir ad bölgemiz, bizim geniş ve devrim davasındaki mücadelesinde bütün Vietnam halkının üssüdür. Ulusal savunmayı her durumda sağlamlaştırmak, ülkenin savunma kapasitesini daha da arttırabilmek için, sadece halkın silahlı kuvvetlerini inşa etmeye çalışmakla yetinmemeli, fakat ard bölgelerimizi de her şart altında sağlamlaştırmak için büyük gayret sarfetmeliyiz. En temel sorun, halkın yurtseverliğini, sosyalist bilincini, ülkenin efendisi olduğu anlayışını ve devrimci uyanıklığını arttırmak ve bu temelde halkı Kuzey’in savunması için çarpışmaya hazırlarken, üretimi arttırmak ve sosyalizmi inşa etmek üzere seferber edebilmektir. Proletarya diktatörlüğünü devamlı olarak sağlamlaştırmak, emekçi halk için demokrasiyi genişletmek, karşı devrimcileri kararlı bir şekilde bastırmak gerekmektedir. İç düzen ve güvenlik sağlandığında, korkulacak bir yabancı saldırısı da olmaz. Güçlü bir ulusal savunma kendi maddi ve teknik temellerine sahip olmalıdır. Bu bakımdan, sosyalist endüstri ve tarımın inşasının, muhabere ve ulaşım vasıtalarının geliştirilmesinin ve diğerlerinin, Kuzey’de ulusal ekonominin sağlamlaştırılmasında büyük önemi vardır. Ekonomiyi inşa ederken, ekonomik inşayı ulusal savunmayla, barış halinin ihtiyaçlarını savaş halinin ihtiyaçlarıyla daha iyi bir şekilde koordine etmek gerekmektedir. Ancak bu şekilde mevcut durumun devrimci görevlerini yerine getirebilir, ülkemizin ulusal savunma potansiyelini arttırabilir ve silahlı kuvvetlerimizin bütün görevlerinin başarılı bir şekilde tamamlanmasını sağlayabilir, düşmanın saldırı ve kışkırtma manevralarını başarısızlığa uğratabiliriz.

Şimdiki Görevler

Devrimin şimdiki safhasında, eskiden işçi-köylü diktatörlüğü devletinin bir aygıtı olan halkın silahlı kuvvetleri, şimdi proletarya diktatörlüğü devletinin bir aygıtı haline geldi. Böyle bir değişiklik, sosyalist devrimin tarihteki en köklü ve mükemmel devrim olması gibi, daha derin bir ideolojik dönüşümü de gerekli kılar. Sonuç olarak, kadro ve savaşçıların sınıf bilincini arttırmak; Marksist-Leninist teori ile onları eğitmek görevi daha acil bir görev haline alır. Bugün Kuzey'in ekonomisi giderek emin bir şekilde gelişirken, silahlı kuvvetlerin askeri teçizatını geliştirmek, maddi ve teknik temelini sağlamlaştırmak için yeni olanaklara sahip bulunmaktayız. Böylece, örgütlenme ve kumanda düzeyini yükseltmek amacıyla, modern askeri tekniği ve bilimi kavramak için mükemmel bir çalışmanın yapılması, en önemli bir siyasi görev haline almaktadır. Fakat Parti önderliği, devrimci karakterin, sınıf karakterinin, halkın silahlı kuvvetlerinin korunup güçlendirilmesine en önde yer vermeye devam etmelidir .

Partimizin askeri çizgisini tam olarak kavrayabilmek için, pratik üstüne görüşünü özümlemeliyiz, çünkü, bu askeri çizgi, Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerinin savaşa, silahlı kuvvetlere, ülkemizin somut şartlarına ustaca uygulanmasının bir sonucudur. Savaş sosyal bir vakiadır ve belirli kurallara göre gelişir. Vietnam'daki devrimci savaş, devrimci savaşın genel kanunlarına tabi olmakla birlikte, kendine özgü kanunlara da sahip bulunmaktadır. Partimiz bu savaşı başarıyla yönetmiştir çünkü, yukarıdaki genel ve özel kanunları kavramış ve bütün temel askeri sorunları çözümlenmede ülkemizin somut şartlarına dayanmıştır. Bu bakımdan, Partinin askeri çizgisini özümlemek demek, aynı zamanda, silahlı kuvvetlerin inşası ve hareket yönetimi sorunlarını doğru bir şekilde çözümlenmek için yenmemiz gereken ve halkın silahlı kuvvetlerinin durum ve özellikleri, ulusal ekonominin durum ve olanakları, iktisadi faaliyet ve ulusal savunmanın koordinasyonu sorunu, savaş alanının özellikleri ve diğerleri hakkında çalışıp, mükemmel bilgi sahibi olmak demektir. Örgütlenme ve teçizat meselesinde olduğu kadar, taktik ve ideolojik eğitimde de, mekanik, basma-kalıp, gerçeklerden uzak düşünce ve hareketlerle de mücadele etmeliyiz.

Partinin askeri çizgisini tam olarak kavramak için, halkın ve halk silahlı kuvvetlerinin savaşma geleneğinin ve tecrübelerinin rolünü açık bir şekilde görebilmeliyiz. Son derece kahramanca, zengin ve yaratıcı bir devrimci mücadele içinde, halkımız ve halkımızın silahlı kuvvetleri şanlı bir savaş geleneğine sahip oldular ve çok değerli, zengin tecrübeler kazandılar. Gelecekteki modern savaş şartlarında, bu gelenek ve tecrübelerin hâlâ büyük bir değeri ve rolü olacaktır. Bu nedenle, halkımızın ve ordumuzun büyük geleneklerini koruyup geliştirmeye çalışmalıyız: onların çarpışma tecrübelerini iyice değerlendirmeli, sentezini yapmaya, geliştirmeye ve yeni şartlar altında kullanmaya çalışmalıyız.

Güneyli yurttaşlarımızın ve kahraman Güney Vietnam Kurtuluş Ordusunun devrimi tam olarak gerçekleştirme azmini ve kararlı mücadeleye ruhunu da kendimize örnek almalıyız. Güney Vietnam halkı ve Kurtuluş Ordusu, ateşli yurtseverliği ve düşmana karşı duyduğu derin nefretle birlikte son derece zengin bir savaş tecrübesine sahip oldu. ABD emperyalistleri ve ajanlarının modern taktik ve silahlarını alt etti ve onları

“özel savaşlarında” ağır, onur kırıcı yenilgilere uğrattı. Muhteşem bir kahramanlık, siyasi mücadele ile birleşmiş olan askeri mücadele, üç bin tanesi ABD saldırganlarınıninkisi olmak üzere yüz binlerce düşman askerinin imhası, yüz elli binin üzerinde düşman askerinin anavatan saflarına geçmeye ikna edilmesi, “helikopter” ve “zırhlı” taktiklerinin yenilgisi, düşman tarafından kurulan “stratejik köycük” sisteminin esasından tahrip edilmesi, kendi kendine savaşan köy ve köycüğümüzün binlercesinin kurulması, düşmana karşı verilen siyasi mücadeleye dolaysız olarak katılan milyonlarca fert, topraklarını dörtte üçünün ve bu topraklar üzerinde yaşayan sekiz milyondan fazla insanın kurtarılması, bütün bu parlak başarılar, “Anavatanın Bronz Kalesindeki” yurttaşlarımızın ve kahraman Kurtuluş Ordusunun, son derece zor ve şiddetli ama aynı zamanda zaferle dolu olan kurtuluş savaşında büyük fedakarlıklar pahasına kazanmış olduğu tecrübeleri oluşturmaktadır. Bu mücadele hem devrimci özünde, hem de yönteminde halkımızın silahlı mücadele tecrübesini yeni bir düzeye çıkarttı. Bu, halkımızın devrimci mücadele ve devrimci askerlik sanatına, çok önemli bir katkıdır.

Biz, halkımızın silahlı mücadelesine büyük katkıları bulunan, kardeş ülke ordularının gelişmiş tecrübelerini de incelemeliyiz. Fakat bu incelemede, doğru bir seçim ve tahlil yapmalı, ülkemizin ve ordumuzun şartlarını, silahlı mücadele geleneğini ve savaş tecrübesini aklımızdan çıkarmamalı ve de mekanik bir taklitçiliğe, dogmatizme düşmeden, öğrendiklerimizi yaratıcı bir şekilde uygulamalıyız.

Partimiz, halkımızın devrimci davası için verdiği mücadeleye önderlik etmede, devrimci silahlı mücadele sorununu tam olarak kavramıştır. Marksist-Leninist ilkeleri uygulayarak, doğru bir askeri çizgiyi titizlikle, yaratıcı bir şekilde hazırladı ve halkımızın devrimci silahlı mücadelesini zafere ulaştırdı.

Karakteri ve özellikleriyle, Partimizin, askeri çizgisi, gittikçe artan enternasyonal bir önem kazandı. Bu, şimdi Asya, Afrika ve Latin Amerikanın bütün ülkelerinde boyun eğmez bir şekilde yükselen ulusal kurtuluş hareketlerine büyük bir katkıdır. Bugün, Güney Vietnam’daki yurttaşlarımız, kurtuluş savaşlarında gittikçe önemli zaferler kazanmaktadırlar. ABD emperyalistleri ve uşakları son derece şiddetli siyasi ve askeri krizler içindedirler. Durumu kurtarmak amacıyla, şimdi Güney’deki “özel savaşlarını” şiddetlendirmeye çalışmakta, aynı zamanda Kuzey’e karşı sabotaj ve kışkırtma faaliyetlerini arttırmakta ve savaşı Kuzey’e doğru genişletmek istemektedirler. Kuzey Vietnam’daki bütün halkımız, sosyalist ekonominin kurulması için bugün her zamankinden fazla çaba gösterirken, ulusal savunmayı sağlamlaştırmaya çalışmalı, güçlü halk silahlı kuvvetlerini inşa etmeli, barışı korumak ve Kuzey’i savunmak için, mücadeleye katılmaya hazır olmalı ve Güney’deki yurttaşlarımızın mücadelesini faal olarak desteklemelidir.

Düşmanın şiddetine karşı çıplak elleriyle verdikleri beş yıllık zor ve şiddetli siyasi mücadelede, güneyli yurttaşlarımız sayısız acı ve sıkıntı çektiler, fakat gene de zaferi kazandılar.

Binlerce köy düşman tarafından yakıldı. Yüz binlerce insan hapselere atıldı, işkence gördü ve hapishanelerde, toplama kamplarında öldürüldü. Fakat acılar ve kayıplar halkımızın savaşı karakterini, yurtseverliğini azaltmadı. Tersine, şiddetli siyasi mücadelelerinde, yurttaşlarımız çelikleştiler. ABD-Diem kliğinin vahşetini ve halkın anavatanın düşmanı olmaktan ve şiddeti, haksızlığı temsil etmekten ileri gelen telafisi mümkün olmayan temel zaafalarını kavradılar. Şiddetli siyasi mücadelelerinde yurttaşlarımız, düşmanı yenmek, geniş halk kitlelerinin temel isteklerini gerçekleştirmek için, devrimci mücadeleden başka bir yol olmadığını açıkça gördüler. ABD -Diem kliğinin yurttaşlarımızın devrimci ruhunu bastırmaktan uzak olan silahları, mermileri, hapishaneleri, yeniden eğitim merkezleri ve faşist kanunları, bu devrimci ruhu sadece daha fazla şiddetlendirmeye yaradı. Beş yılın başından sonuna kadar, ABD-Diem kliği halka karşı gerçek bir savaş yürüttü. Fakat, halkın devrimci ruhu buna karşı koydu ve birçok geniş alanda devrimci kuvvetler el sürülmemiş bir şekilde eksiksiz olarak kaldılar.

1959'un sonuyla 1960'ın başı Güney'in devrimci hareketinde yeni bir gelişmeyi kaydetti. Geçmiş yılların kararlı siyasi mücadelesi, şimdi devamlı bir gelişme gösteren, kendini-korumak için verilen silahlı mücadele ile destekleniyordu. Kitlelerin devrimci şevki, muazzam Dağlık Batı bölgesinde olduğu kadar Mekong Deltasında da kabaran sular gibi yükseldi. Düşmanın geniş bölgeler üzerindeki pençesi sökülüp atıldı. Bazı yerlerde, düşman yönetimi sökülüp atıldı. Zalim iblisler tecrit edildiler veya cezalandırıldılar. Bazı yerlerde, bolluk bölgeleri tahrip edildi ve sakinlerinden %80'i kurtarıldı. ABD-Diem yönetimi ciddi ve sonsuz bir krizden muzdaripdi. Halkın devrimciliğinin yükselmesi karşısında, Güney'i hızla pasifleştirme ve Kuzey'e saldırıda bulunurken Güney'i bir üs olarak kullanma tasarılarının tam bir fiyasko ile sonuçlandığını gördüler. Bütün çabalarını hareketin bu yeni gelişimine karşı koymaya hasretmek zorunda kaldılar.

ABD emperyalistleri ülkemizin Güney'ine, müdahalelerini açık bir şekilde arttırdılar. 1961 Mayısında, ABD Başkan Yardımcısı Johnson ile Ngo Dinh Diem arasında tek yanlı bir askeri antlaşma imzalandı, daha sonra Staley-Taylor planı ortaya çıktı ve Saygon'da General Pau Herkins komutası altındaki ABD Askeri Kumandanlığı güçlendirildi. ABD emperyalistleri ve uşakları, Güney'i, ulusal kurtuluş hareketini bastırma amacını güden sözde "özel savaşları"nda bir deneme tahtası gibi kullanmak için, Güney'de "habersiz savaş" başlatmaya karar verdiler.

Kısacası, bu "özel savaş" planı, yani Staley Taylor planı üç aşamalıydı. Birincisi, Güney'i "pasifleştirmek", Kuzey'de casus-komando şebekesini kurmak, ikincisi, Kuzey'deki sabotaj faaliyetini artırırken, ekonomiyi islah etmek ve Güney'deki kukla askeri güçlerin sayısını çoğaltmak, sonuncusu da, Güney'in ekonomisini geliştirmek ve Kuzey'e saldırmak şeklinde idi.

Birinci aşamayı gerçekleştirmek için (en önemli aşama olarak kabul ediliyordu), ordunun etkinliğini arttırmak, donatımını geliştirmek, nüfusun büyük bir kısmını tedricen bir araya toplamak ve kontrol etmek amacını güden "stratejik köycükler" "devlet politikasının" uygulanması ve kukla silahlı kuvvetlerin savaş kapasitesinin

arttırılması gibi, bir seri yöntem üzerinde çalıştılar. ABD emperyalistleri, Ngo Dinh Diem yönetimine, başta askeri yardım olmak üzere, çok yönlü yardımlarını arttırdılar. On sekiz ay içinde, yani 1962'nin sonuna kadar, sayıca son derece arttırılmış bulunan gerici askeri kuvvetlerin halkın siyasi ve askeri devrimci kuvvetlerini kesinlikle ezeceğini ve aynı zamanda, Güney'deki on dört milyon yurttaşımızı çoğunu sürüler halinde "stratejik köycüklere" toplayıp sıkı bir göz altına alabileceklerini ve gerilla grupları ile her türlü bağlantılarını kesebileceklerini; bütün Güney Vietnam'ı "pasifleştirebileceklerini" böylece ilk aşamanın tamamlanmış olacağını hesapladılar.

Başlangıçta, düşmanın bu haince tasarısı, Güney'deki yurttaşlarımıza yeni bir takım zorluklar yarattı. Bununla beraber, sarsılmaz mücadele azmi ve ulusumuzun düşmanlarını yenme arzusundaki sebatkarlığı ile yurttaşlarımız, ABD emperyalistlerinin silahlı müdahale planlarını boşa çıkartmak için mücadelelerine kahramanca devam ettiler. ABD-Diem'in "özel savaşına" karşı koymak için, Güney'li halk önündekileri silip süpüren, (sayfa 196) güçlü bir gerilla savaşını, tam ve uzun bir halk savaşını başlattı. Başlangıçta, düşman maddi güçlerde üstünlük kaydederken, Güney'li yurttaşlarımız silahsızdılar. Güney'deki halkımız, saldırıya haklılıkla, güçlüğe güçsüzlükle, modern silahlara kahramanlıkla karşı çıkarak, son derece şiddetli ve zorlu bir mücadele vermek zorundaydı. Güney'deki ordu ve halkımız, kendilerini donatmak için düşman silahlarını ele geçirerek, bütün zorlukların ve tuzakların üstesinden geldiler, güçlerini hızla geliştirdiler, başarı üstüne başarı kazandılar ve onlar daha da büyük zaferleri kazanacaklardır.

ABD-Diem kliği, silahlı kuvvetlerimizi ve siyasi üslerimizi ezmek için askeri yöntemleri en etkin yöntemler olarak kabul etti. 1961 ve 1963 yıllarında, ordu ve halkımız bu kliğin birçok askeri sıkıntının içine düşmesine yol açtı. Umulmadık sonuçları yaratamayan, "helikopter taktikleri", modern silahlar, kimyasal zehirler ve benzerleri bile bunları başlatanları acı yenilgilerden kurtaramadı. Köyler üzerine yapılan irili ufaklı akınların çoğu ya püskürtüldü ya da ezildi. Güney'li ordu ve halk tarafından, birçok düşman karakolu yok edildi, birçok düşman garnizonuna saldırıldı ve karada veya suda birçok düşman takviyesine veya düşman konvoyuna hücum edildi. 1963'ün başında, Kurtuluş Ordusu ve My Tho gerillalarının çınlayan Ap Bac zaferi, savaşçılarımızın sınırsız kahramanlığını yüceltti ve Güney'deki yurtsever kuvvetlere çarpışmaları kazanmak ve düşmanı yok etmesi için bir ilham kaynağı oldu. Kurtuluş Haberleri Ajansının yayınladığı haberlere göre, gerilla savaşının ilk üç yılında, Güney'li ordu ve halkın aralarında yaklaşık olarak 1.500 Amerikalının da bulunduğu 250.000'den fazla düşman askerini yok ettiler ve savaş dışı bıraktılar. Yüzlerce düşman uçağını düşürüp tahrip ettiler ve her cinsten olmak üzere, 30.000 adet silah ele geçirdiler.

Tespit edilmiş bulunan "stratejik köycükler" politikası, "özel savaş"ın belkemiğidir; ABD-Diem kliği bütün umutlarını bu politikaya ve bunu her ne pahasına olursa olsun uygulamak için insan gücüne ve serveti bir araya topladı. Kısa bir zamanda, on yedi bin "stratejik köycüğü" inşa edip, Güney'i muazzam bir hapishaneye çevirebileceklerini hesapladılar. Bununla beraber, daha en başından itibaren, planları

yurttaşlarımızın şiddetli bir muhalefeti ile karşılaştı. Halkı sürü haline getirmek, sandıkları kadar kolay değildi; “stratejik köycüklerin” inşasının temposu gittikçe düştü. Birçok “stratejik köycük” ya kurulur kurulmaz tahrip edildi, ya da bir çok kez saldırıya uğradı ve böylece düşman tarafından sağlamlaştırılmadı. Diğerleri de, bir kez tahrip edildikten sonra savaş köyleri, gerilla savaşının sağlam kaleleri haline geldiler. Ngo Dinh yönetiminin istatistiklerine göre, kurulan “stratejik köycük” sayısı altı-yedi bini aşmıyordu.

Askeri mücadele ve “stratejik köycüklerin” tahribi ile beraber bunlarla koordine bir biçimde, halkın bütün kesimlerini kucaklayan ve önündekileri silip süpüren, güçlü bir siyasi mücadele gelişti. Kitlelerin siyasi kuvveti birçok sefer düşmanın imha hareketlerini ezdi ve yurttaşlarımızın hayatını, malını başarıyla korudu. Kırsal alandaki yönetimi parça parça tahrip eden, kırsal alanlarda geniş birçok alanı kurtaran ve onbinlerce düşman askerine ve subayına halkın saflarına geçme çağrısında bulunan gene bu güçtü. Sadece 1962-1963’de siyasi mücadeleye çeşitli biçim ve ölçüde elli binden fazla bireysel katılma olduğu kaydedildi. 1963’ün ikinci yarısında irili ufaklı şehirlerde özellikle Hue ve Saygon-Cholon’da; Budistler, gençlik, öğrenciler, aydınlar ve emekçi halk tarafından ortaya konan mücadele sonucu ABD-Diem kliği kendini gittikçe derinleşen bir krizin içinde buldu.

İki yıllık geniş çaplı “özel savaş”larının sonra, ABD emperyalistleri ve uşakları hem askeri, hem de siyasi alanda olmak üzere birçok zorluk ve sıkıntı ile karşılaştılar. 18 aylık bir süre aşıldı. Güney’i hızla “pasifleştirme” stratejisi bir kez daha batağa battı. Güney’de, ordu ve halkımızın sınırsız kahramanlığı karşısında, Staley-Taylor planı tam bir fiyaskoyla sonuçlandı.

“Özel Savaş”taki peşpeşe yenilgilerden dolayı, ABD emperyalistleri ve uşakları arasındaki çelişkiler o kadar büyüdü ki, 1963’ün sonunda ve 1964’ün başında ABD emperyalistleri uşakları arasında nöbet değişimi yapmak ve durumu kurtarmak için iki hükümet darbesi sahneye koymak zorunda kaldılar. Ngo Dinh Diem ve Ngo Dinh Nhu devrildiler ve öldürüldüler. Kısa bir süre sonra Duong Van Minh kliği de yerini yeni uşaklara bıraktı. Dokuz yıl içinde, Diem Nhu kardeşler ABD emperyalistlerine etkin bir şekilde hizmet ettiler. Ülkelerini ve yurttaşlarını sattılar ve de Amerikalılar tarafından “bir numaralı anti-komünist savaşçılar”, “hür dünyanın büyük adamları” diye methedildiler. Şimdi, Diem Nhu’yu yıkmak ve sadık uşaklarını öldürmek zorunda kalan ABD emperyalistleri, yeni tip sömürgelerinin utanç verici yenilgisini, sözde “özel savaş”larının fiyaskosunu kabul etmek durumunda kaldılar. Diem Nhu’un acınacak çöküşü kukla yönetim saflarında şaşkınlığa, sersemliğe ve bezginliğe yolaçtı. Bu, ABD emperyalistleri ve uşakları arasında gittikçe keskinleşmekte olan çelişkileri çözümleyemedi. Tersine daha şiddetli ve karmaşık bir hale getirdi. Bu, kukla asker ve subayların çöken morallerine destek olamayıp tersine morallerinin kırılmasına sebep oldu.

1963’ün sonunda ve özellikle 1964’ün başında, Güney’deki halkımız düşmanın zayıf noktalarını ve içinde bulunduğu zorlukları en iyi şekilde değerlendirdi. Her alanda faaliyetini arttırdı ve büyük zaferler kaydetti. Kurtuluş Haberleri Ajansının ilk

istatistiklerine göre, bu yılın ilk altı ayında, Güney’li ordu ve halk yaklaşık olarak 14.000 çarpışmada bulundu, 400 düşman karakolunu yarle bir etti, düşmanı ezerek 550’den fazla karakolunu başka yerlere nakletmek zorunda bıraktı, aralarında 500’den fazla Amerikalının da bulunduğu 42.000 düşman askerini yoketti ve esir aldı, yaklaşık olarak 30.000’ini safdışı etti. Her cinsten olmak üzere 5.000 silah, milyonlarca mermi ve el bombasını ele geçirdi, 170 tane değişik tipte uçağı düşürürken, 320 tanesi hasar verdimdi. Nam Bo Deltası ve Batı Yaylasından, Beşinci Bölgedeki kıyı alanlarına kadar olan yerlerde halkımız ayaklandı ve yaklaşık olarak 2.000 “stratejik köycüğü” tahrip etti. Birçok yerde kurtarılmış bölgeyi genişletti. Yukarıdaki rakamlar, Güney’deki direnişin, yeni bir aşamaya girmekte olduğunu ve güçler dengesinin giderek lehimize geliştiğini İSPATLAMAKTADIR.

Bu durum karşısında, son derece, gerici ve vahşi tabiatıyla, ABD emperyalistleri elbette ki yenilgilerini kabul etmediler ve saldırgan savaşı hayasızcasına arttırdılar. Şimdi onlar, Güney’de uzun süreli bir savaşı karşılamak durumundalar. Bunun için de yeni bir stratejik plan ortaya attılar. 1964-1965 yıllarında hazırlanan ve Güney’i pasifleştirmeyi amaçlayan, Johnson-Mc Namara planını. Bu yeni plan iflas etmiş olan, Staley-Taylor planından esasta farklı değildir. Yeni olan, ABD emperyalistlerinin, özel savaşlarında daha iyi sonuçlar sağlayabileceği umuduyla, savaş vasıtalarını arttırmak için daha büyük bir çaba sarfetmeleridir. 200.000 sivil muhafız ve savaşan gerici gençlerden ayrı olarak, kukla ordu 350.000’e çıkarıldı. ABD danışmanları ve devlet görevlilerinin sayısı 25.000’e ulaştı. Her cinsten olmak üzere sayısı 700’ü geçti, keza diğer silahlar da arttırıldı. 1964 yılı için, askeri yardım 500 milyon dolardan 625 milyon dolara çıktı. Bu, kukla orduyu içinde bulunduğu vahim durumdan kurtarmak, gerillalar tarafından kontrol edilen alanları plana göre “pasifleştirmek” için kuvvet toplamak, herşeyden önce, Mekong Deltasının sekiz eyaleti ve Orta Vietnam’ın güneyindeki birçok bölgeye pençesini yeniden geçirmek amacıyla, ABD emperyalistlerinin göstermiş olduğu, hatırı sayılır derecede büyük bir savaş çabasıydı.

Bu yeni planı uygulamak üzere, ABD emperyalistleri, ABD Birleşik Baş Kumandanlığı başkanı olarak General Taylor’u Güney’e elçi olarak gönderdiler. Taylor’un atanması, Güney’de bu son on yıl içinde başarısızlığa uğrayan “sopa dış politikasında” , ABD emperyalistlerinin kararlı olduğunu gösterdi. Taylor, ilk defa Güney Vietnam’da denenen ve açık bir şekilde ifade edilmiş bulunan “özel savaş” teorisine taraftar olan ilk adamdı. Taylor yeni planın on sekiz ay içinde uygulanacağını açıklamıştı. Bununla beraber, on sekiz aylık süre iki kez aşıldığı halde, bu plan daha başında uygulanmadı ve yenisiyle de yer değiştirmede. Taylor’un Güney Vietnam’a atanması, bize Fransız İşgal Birliklerinin ciddi bir zorluk içinde buldukları zaman, De Tassigny ve Navarre gibi başlıca Fransız generallerinin Hindic’in’e atanmalarını hatırlattı. Güney’deki yurttaşlarımız ve kahraman güneyli kurtuluş askerlerimiz .uzun ve zorlu bir savaş vermiş olmalarına rağmen, Taylor veya herhangi bir saldırgan ABD generalini, halkımızın eski yenik Fransız generallerini uğratmış olduğu akıbete mutlaka uğrayacaktır.

II

Fransız yönetimi altında, ülkemizin geri kalan kısmı gibi, Güney Vietnam toplumu da sömürge ve yarı feodal bir ülke idi. Başarılı Ağustos Devriminden sonra, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ortaya çıktı. Fransız sömürgeci birlikleri tarafından yeniden zaptedilmesiyle, ülkemizin bir bölümü halk demokrasisi karakterini korurken, diğer bölümü sömürge ve yarı feodal olarak kaldı. Bütün halkımızın büyük direniş savaşı, tarihi Dien Bien Phu zaferi ile sonuçlandı. Cenevre antlaşması temelinde ve ABD emperyalistlerinin Güney Vietnam'a müdahaleleri sonucu, ülkemiz farklı sosyo-politik sistemlere sahip iki ayrı bölgeye geçici olarak bölündü. Kuzey, tamamıyla kurtarıldı ve sosyalizmi başarıyla inşa etti. Güney, yeni-tip bir ABD sömürgesi haline gelip, sömürge ve yarı feodal bir ülke karakterini sürdürdü. On yıllık devrimci mücadeleden sonra, tarihi süreç içinde, ülkenin kaderinde de yeni bazı değişiklikler ortaya çıktı. Bugün, Güney Vietnam'ın bir kısmı sömürge ve yarı feodal bir ülke olarak kalırken, diğer kısmı, yani gittikçe genişlemekte olan kurtarılmış bölgesi yeni bir karaktere sahiptir; burada, yurttaşlarımız bağımsızlık, demokrasi ve özgürlükten yararlanmaktadırlar.

Böyle, bir toplumun karakteri, bugün Güney Vietnam'da, iki temel çelişkinin olduğunu göstermiştir. Biri halkımızla emperyalistler, herşeyden önce ABD emperyalistleri ve uşakları ile halkımız arasındaki çelişki, diğeri de başta köylülükle toprak ağalığı arasındaki olmak üzere, güneyli halkımız arasındaki çelişkilerdir. Bu çelişkiler iki hususu belirledi. 1. Güney'de, devrimin karakteri ulusal demokratik devrimdir. 2. Bu devrimin stratejik görevi emperyalizmi yenmek, feodal toprak ağalığını yıkmak, emperyalizmi yenilgiye uğratmak ve halk demokrasisini tamamlamaktır.

ABD emperyalizmi ve mahalli gerici güçler arasındaki suç ortaklığından ötürü, Güney Vietnam toplumu; bir yanda güneyli halkımızla, öte yanda saldırgan emperyalizm ve onun uşağı olan Amerikan yanlısı feodal toprak ağaları ve komprador burjuvazi arasındaki çelişkiyi ihtiva eder. Ana çelişki, devrimin somut hedef ve acil görevlerini olduğu kadar, bu devrimci görevlerin tamamlanması için, güçlerin örgütlenmesini de belirler.

Hindicini'de barışın sağlanmasından kısa bir süre sonra, Güney Vietnam'da devrimin hedefleri değişime başladı. ABD emperyalizmi Fransız emperyalizmini kovdu, Güney Vietnam'ı ele geçirdi ve Amerikan yanlısı Ng Fo Dinh Diem yönetimini kurdu. ABD emperyalizmi, Güney'de Fransızlar gibi ne bir idari mekanizma kurdu, ne de Güney'deki askerleri tasarrufuna aldı, fakat, müdahaleci politikası askeri ve ekonomik yardımıyla, Güneyi her alanda kontrolü altına aldı.

ABD emperyalizmi tarafından Güney Vietnam'da pratiğı yapılan, yeni sömürgecilik, çağımız emperyalizminin ürünüdür. Dünya sosyalist sisteminin artan etkisinden, birçok Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkesinde fırtına gibi esen ulusal kurtuluş hareketlerinden ötürü, emperyalistler sömürgelerini artık eski metotlarla yönetememekteler. Yerli gerici güçler de korkmuş olup, imtiyazları hususunda

telaşa kapılmış bulunmaktadırlar. Yeni sömürgecilik, sömürgeci yönetimi yeni biçim ve metodlar altında korumak gayesiyle, yabancı emperyalistlerle, komprador burjuva ve gerisi toprak ağalan kesimi arasındaki tam bir suç ortaklığı ve uzlaşmadan ibarettir.

Yeni-sömürgecilik, karakteri icabı, zayıf ve küçük ulusların köleleştirilmesi, pazar ve hammaddelerin araştırılması, bunlar için mücadele edilmesi ve ulusların halklarının baskı altına alınıp sömürülmesi şeklinde, kapitalizmin temel eğilimini yoğun bir şekilde ifade eder. Ana pratiği, şiddete dayanmaktadır. Köleleştirme politikasını ve şiddet kullanmayı doğrudan değil, sahte bağımsızlık ve sahte demokrasi kılıfına bürünmüş kukla bir yönetim, kukla bir ordu ve “yardım”, “ittifak” şeklindeki yollardan dolaylı olarak yapması gerçeğinde, eski sömürgecilikten ayrılır. Bu bakımdan en tehlikeli ve hilekar olanıdır, halkın uyanıklığını kolaylıkla yitirmesine sebep olur. Güneyde Fransız emperyalizminin yenilgisinden sonra, zalim ve kurnaz yöneticileri, generalleri, yüksek yetkilileri ve merhametsiz işgal birliklerinin, görüntüsüyle birlikte; göçüp giden bu harap cenazeye, hayat vermektense aciz olan ve bu yüzden yeni-sömürgeciliğin hilelerine başvurmak zorunda kalan ABD emperyalizminin arzusu hilafına, eski sömürgecilik öldü ve toprağa gömüldü.

Yeni sömürgecilik bu politikasını uygulayabilmek için, işbirlikçi vatan hainlerine dayandı. Gücünü, çoğu faaliyetin merkezine ait olan, ama ekonomik ve siyasi bakımdan, güçlü olsun veya olmasın, gerici güçler tarafından doğrudan doğruya yönetilen geniş ekonomik ve askeri olanaklardan aldı.

Halkımızın başarılar kazandığı, emperyalizmin ise başarısızlığa uğradığı bir sırada, Güney Vietnam’da, ABD’nin vaftiz babalığını yaptığı kukla bir yönetim kuruldu. Bu bakımdan, daha başlangıçta, hayatini yitirmiş olup, bünyesindeki iç çelişkilerden, krizlerden ve savaşlardan muzdarip bulunmaktaydı. Sosyal temeli, Fransız yönetimi altındayken fazla güçlü olmayan ve direniş savaşı yıllarında zayıflayıp bölünmüş bulunan, feodalizm, toprak ağalığı ve komprador burjuvazi idi. Barışın sağlanmasından sonra, amaçların karşılığında ötürü, ABD ile Fransa arasında olmak üzere bir kez daha bölünmüşlerdi. Öte yandan, devrimci halk çok yüksek bir siyasi bilince ulaşmış olup, kendi arasında, sağlam bir şekilde birleşmiş bulunuyordu.

Bu şartlar altında, ABD desteğindeki kukla yönetim, efendisine sıkıca sarılmadan ve büyük küçük bütün olaylarda ABD’nin kulu kölesi olup, onun uysal bir uşağı haline gelmeden, sağlam bir şekilde ayakta duramazdı. Bu yönetim, halkın devrimci mücadelesinin yükseliş karşısında ABD’nin askeri bakımdan güçlenme ve savaş hazırlığı yapma politikasını hararetle uygulayarak, hızla diktatörlüğe ve faşizme başvurmak zorunda kaldı. Kendi varlığı gereği, Cenevre antlaşmasına, halkımızın, barış, bağımsızlık, demokrasi ve yeniden ulusal birleşme şeklindeki arzularına karşı olduğunu açık bir şekilde ifade etti. Bu nedenden ötürüdür ki, ABD-Diem’in, “sömürgeciliğin yıkılması”, “feodalizmin boykot edilmesi”, “komünistlerin kökünün kazanması” sloganlarına ve sosyal bozuklukların tasfiye edildiği ya da birçok demagojik reformun yerine getirildiğine dair böbürlenerek iddialarda bulunmalarına, rağmen, geniş halk kitleleri, nesillerdir emperyalizme köpeklik eden Ngo ailesi ve ABD

emperyalizminin yüzünden maskelerini tutup indirdi ve uluslararası jandarmanın yüzünü açığa çıkardı, mücadelesinde her zamankinden daha kararlı bir tavır aldı. ABD desteğindeki kukla yönetim, hareketi bastırmak için, yıllardır şiddet politikasına başvurmuştu. Yeni bir hain nesil yaratmak için de, imtiyaz ve çıkar tuzaklarını kullandı. Sosyal temelini genişletmek için, orduyu, polisi ve çeşitli düzeylerde yönetimi sıkı bir kontrol altına almak zorundaydı. Fakat halkımızın gittikçe yükselen ve güçlenen mücadelesiyle, Ngo ailesinin devrildiği hükümet darbesi birleşti. Bu, ABD emperyalizmine ağır kayıplar verdirdi; saflarındaki işbirlikçi vatan hainlerinin safları sağlamlaştırılmadı ve yalnız başına kaldı. ABD ve uşaklarının politikası, Güney Vietnam'ı istila ve buraya ihanet politikasıdır. Sonuç olarak, 1954'te başlattıkları tek yanlı savaş ve yakın zamanlarda alevlendirdikleri "özel savaşın" her ikisi de, sadece halkın devrimci hareketini bastırmayı, Güney Vietnam'ı hakimiyetleri altına alıp köleleştirmeyi ve ABD'nin yeni bir sömürgesi ve askeri üssü haline getirmeyi amaçlamaktadır. Bu, açıkça haksız ve saldırgan bir savaştı. Bu bakımdan siyasi hedefleri ve tabiatı değerlendirildiğinde, ABD emperyalizmi ve uşakları tarafından yürütülen bu savaşın, halkımızı köleleştirmek için, eskiden Fransız sömürgecileri tarafından alevlendirilmiş olan savaştan, hiçbir farkı olmadığı görülür.

ABD emperyalistlerinin, "istikrarlı sorumluluk" stratejilerinde, "özel savaş" dünya nükleer savaşından ve sınırlandırılmış savaştan sonra üçüncü sırada yer almaktadır. Dünyadaki güçler dengesinin kendilerinin lehine elverişsizliğinden ve geniş kapsamlı bir savaşın tutuşturulmasındaki önemli zorlukları değerlendirmiş olmalarından ötürü, ABD emperyalistleri, konvansiyonel silahlarla, bilhassa zayıf ve küçük ulusların kurtuluş hareketlerini bastırmayı amaçlayan "özel savaşlarla" "sınırlandırılmış savaşta" başarı kazanmayı umut ettiler. ABD, bu çeşit bir savaş için küstahçasına her türlü gayreti gösterdi. Kendi görüşlerine göre, bu tür bir savaşın amacı, bir halk savaşı olan gerilla savaşına karşı koymaktı. Bu bakımdan, özel savaş, sabit olmayan bir cephe hattı ve büyük birliklerin nadiren seferber edilmesiyle birlikte, o ülkenin sınırları içinde yapılır. Öte yandan, askeri, siyasi, psikolojik ve ekonomik faaliyetin çok yönlü bir şekilde birbiriyle birleştirilmesi gerekmektedir. Sınırla, alanla ve gerçek karakteriyle ilgili olarak, önde gelen özellikleri; tabiatında bir değişikliğe yol açmaz. Özel savaş, saldırgan bir savaştır.

Güneyli halkımızın ve bütün ulusumuzun can düşmanı olan, son derece gelişmiş modern bir endüstri ile birlikte, kapitalist bir ekonomiye de sahip bulunan ABD emperyalizmi, en barbar olan baş emperyalist, savaş ve saldırının ana gücü ve dünyadaki karşı devrimci güçlerin kalesi olma durumundadır. Ekonomik ve askeri olarak güçlü bir düşmandır.

Eski Fransız emperyalizmi ile karşılaştırıldığında, her bakımdan; paraca olsun, geniş çapta stok edilmiş modern silahlarca olsun, daha büyük olanaklara sahip bulunmaktadır. Fakat düşman kuvvetlerine sadece, genel anlamda, dünyadaki güçler dengesi temelinde bakmamalı, aynı zamanda söz konusu alanın sınırları içinde de, ülkemizin güney kısmının gerçek sınırları içinde de bakmalıyız. Bugün dünyada, ABD askeri ve ekonomik olarak hâlâ güçlüdür ama, bütün dünyada gelişen devrimci

güçlerle karşılaştırıldığında, eskisinden daha zayıf bir durumdadır. Ayrıca, her yönden saldırılmakta olan ABD emperyalizmi, güçlerini birçok yere yaymak zorundadır.

Çin, Kore ve Küba'da ağır yenilgilere uğramış olup, Laos ve Güney Vietnam'da da dayak yemiştir ve daha birçok yerde zorluklarla karşılaşmaktadır.

Bugün Güney Vietnam'da, ABD emperyalistleri ve uşakları siyasi olarak gittikçe daha fazla tecrit olmaktadır. Askeri bakımdan konuşursak, etkinlik, modern silahla, ve hareketlilik açısından orduları bizimkinden daha güçlüdür. Geçici olarak bizden kuvvetli olan bütün yanları ve bilhassa hareketler, seferlerle ilgili sorunların çözümlenmesi üzerinde dikkatle durulmuştur. Bununla beraber, halk düşmanı ve karşı devrimci bir orduda fazlasıyla bulunan son derece düşük bir moral ve siyasi bakımdan zayıf noktalara sahiptir, bunların telafi edilemeyeceği kesindi. Bu hususlar ve gerici güçlerin zayıflığı, ülkemizin güneyindeki savaşın kendine has bir hal almasında ciddi bir neden teşkil ediyor.

1. İster eski tek yanlı savaşta olsun, ister şimdiki "özel savaşta" olsun, ABD emperyalistleri ve uşakları haksız bir savaş veriyorlardı. Saldırganlar ve hainler, halkımızın en temel haklarını ve en derin arzularını ayaklar altına alıyorlardı. Güneyli on dört milyon yurttaşımızın şiddetli direnişi ile karşılaşmalarının nedeni budur. Onlar bütün bir ulusa karşı savaşmaktadırlar.

2. Bu "özel savaşta" askeri kuvvetleri esas olarak, kukla ordudur. Fakat emekçi halkın çocukları olan adamlarının mutlak bir çoğunluğunun kalbinde, düşman çıkarlarını bir fedai gibi koruma isteğini bulamayacaklardır. Halkın ve Kurtuluş Ordusu'nun, şiddetli mücadelesi ve başarıları karşısında, gerici birlikler arasında, savaşa karşı nefret kesinlikle gelişecektir. Gittikçe artan sayıda asker yurtseverlikten esinlenerek, silahını kesinlikle düşmana çevirecek ve halkın saflarına katılacaktır. (sayfa 209) Bundan başka, gittikçe ağırlaşan ve çözümlenmez hale gelen iç çelişkilerinin sonucu olarak, gerici kuvvetlerin sosyal temelini zayıflamasından ötürü; düşman ordusunu ve yönetimini sağlamlaştıramamakta, ordudaki subaylarıyla adamlarının moralleri her geçen gün, gözle görülür bir şekilde bozulmaktadır.

3. ABD emperyalistleri, gerici orduyu sağlamlaştırmak için, gittikçe daha fazla danışmanı, askeri personeli hatta birkaç görevi birden yüklenmiş bulunan kuvvetleri Güney Vietnam'a soktular. Güney Vietnam'a sokulan ABD askeri kuvvetinin artması, uşaklarının askeri kuvvetinin sıkı bir şekilde denetlenmesi meselesini derhal etkiledi. Fakat açıkça görmeliyiz ki, Güney Vietnam'a daha fazla askeri kuvvetin sokulması, ABD için siyasi bakımdan daha fazla pasif bir faaliyetin içine girmek demektir. Amerikan askeri kuvvetlerinin artırılması, savaşın "özel" karakterini azaltacaktır. Sömürgeciliğin yeni görünümü daha az etkin bir hal alacaktır. Güney Vietnam gibi tropikal bir savaş alanında, gerillalara karşı savaşta GI'ların zaafı bir yana, halkımızın nefreti artacak ve ABD danışmanları ile kukla subay ve erler arasındaki çelişkiler keskinleşecektir. Hatta ABD ordu erkanı da, bu zayıf noktaların, faaliyetlerinin etkinliğini büyük ölçüde azalttığını kabul etmek zorunda kalmıştır.

Vietnam'ın geri kalan kısmı gibi Güney de, son derece geri bir ekonomiyle birlikte, sömürge ve yarı feodal bir ülke idi. Ayrıca, yıllar süren savaşlar yüzünden harap olmuştu. Barışın sağlanmasından sonra, yeni bir saldırgan savaşın içine düştüğünde, üretimini normal bir düzeye çıkartmaya vakti yoktu. Güneyli halkımız on yıllık, savaşın acı ve sıkıntılarına katlanmak zorundaydı. Başarılı Ağustos devrimiyle halk iktidarı kuruldu. Daha sonra bu iktidar, kurtarılmış bölgelerde, gerilla bölgelerinde ve gerilla üslerinde, ulus çapında direniş yılları boyunca korundu ve sağlaştırıldı. Bununla beraber, Cenevre antlaşmasının uygulanmasına uyarak, iktidarımızı bu gericilere, ABD emperyalistlerinin uşaklarına giderek yer açtı.

Aynı nedenden ötürü, Fransızlara karşı direniş yıllarında, Güney Vietnam'da Beşinci Bölge ve Mekong Deltasında toplanmış bulunan halkın silahlı kuvvetleri, canı pahasına koruduğu sevgili anavatanı geçici olarak geride bırakıp, Kuzeyde yeniden toplandı. O sırada, on binlerce düşman askeri de Bac Bo deltasından çekildi. Sadece gerilla üslerimizin ve gerilla bölgelerimizin oluşması durmakla kalmadı, fakat geniş, muazzam kurtarılmış bölgelerimiz de geçici olarak düşman kontrolüne geçti. Bu şartlardan yararlanan ABD emperyalistleri ve Ngo Dinh Diem yönetimi, Güney Vietnam'ı yeni-tip bir Amerikan sömürgesi ve askeri üssü haline dönüştürmek maksadıyla ve yurtsever hareketi bastırmak için, savaşı tek yanlı olarak başlattılar. Umutlarını, harap vaziyetteki ekonomimiz ve onu koruyacak bir halk iktidarı ve ordusunun bulunmayışının yarattığı son derece zor şartlar üzerinde topladılar. Onlar, süngü ve giyotinlerinin karşısında, güneyli halkımıza itaatten başka bir yol kalmayacağını sandılar.

Fakat güneyli yurttaşlarımız gerçekten kahraman bir halktır ve ABD emperyalistleri ile vatan hainlerinin anlayamayacağı yenilmez bir potansiyele ve siyasi sağlamlığa sahiptirler. Çok yüksek bir devrimci ruha ve çok büyük siyasi üstünlüğe sahip olan bir halkla uğraştılar. Devrimci teori, kitleleri bir kez kucakladıktan sonra, yenilmez bir güç halini aldı. Devrimci bir savaşta halkın siyasi üstünlüğü, tabloyu düşmanın aleyhine çevirebilecek, bütün zorluk ve sıkıntıların üstesinden gelip, başta güçlü olan düşmanı sonunda yenilgiye uğratabilecek olan, maddi bir güç haline gelecektir.

Güneyli halk, düşman istilasının acı sonuçlarına karşı mücadele etme ve "köle olmaktansa, hayatını feda etme" geleneğine sahip Vietnam halkının gerçekten göze çarpan evlatlarıdır. Güneyli halkımız, Nam Ky ve Ba To ayaklanmalarını yaptı, tarihi Ağustos günlerinde, devrimi zafere ulaştırmak ve halk iktidarını kurmak için ayaklandı; devrimin kendisine sağladığı siyasi ve ekonomik haklardan yararlandı ve ulusun büyük direniş savaşına önemli katkılarda bulunarak, kahramanca çarpıştı. Uzun bir devrimci mücadeleden sonra, güneyli halkımız siyasi ve silahlı mücadelelerden önemli dersler çıkararak yüksek bir siyasal ve örgütsel düzeye ulaştı. Bu nedenden ötürü, son derece barbar bir düşman karşısında, Güneydeki hareket korundu ve her geçen gün geliştirildi. Güneyli halk, devrimci mücadelesinde kazanmış olduğu deneyler ve devrimci ruhla silahlandı ve ayrıca haklı bir davanın güçlülüğü ile cesaret kazandı, ulusal bağımsızlık, köylüye toprak, temel özgürlükler, barış ve yeniden ulusal birleşme şeklindeki çok yüksek devrimci hedeflerin içinde, çok güçlü

ve sağlam bir bütünlüğe erişti. Fedakarlık ve sıkıntılarla dolu, bir ulusal demokratik mücadeleden sonra, 1930'dan beri parti tarafından yayılan çok yüksek ulusal demokratik idealler, halk kitlelerinin zihin ve kalbinde derin kökler saldı. Bağımsızlığı, toprağı ve yaşamının temel haklarını geri almadan, savaştan uzun bir süre için vazgeçemedik. Ulusal direnme savaşı başarıyla sonuçlandı, Cenevre antlaşması Vietnam'ın egemenliğini, bağımsızlığını, birliğini ve toprak bütünlüğünü tanıdı. Ateşkes, antlaşmanın bu şartlarına uyulmamasından ötürü fazla uzun sürmedi. Güneyli halk, ulusal ve demokratik sancağı sıkıca kavramaya ve bu sancağı zafere kadar yüksekte tutmaya azmetti.

Eski direniş yıllarında, Başkan Ho Chi Minh, "Birlik, birlik ve daha geniş bir birlik; zafer, zafer ve daha büyük bir zafer" derdi. Güneyli halk birliğin, güç ve zaferin ana faktörü demek olduğunu açık bir şekilde anladı. Düşmanın maddi bakımdan güçlü olmasına karşılık, güneyli halk, kutsal direnme savaşında sağlanmış bulunan geniş bir birlikten yararlandı. O ise, iç çelişkilerden ötürü sürekli olarak bölünmekteydi. Barışı takip eden ilk yıllarda, mücadele zorluk ve sıkıntılarla doluydu. Güneyli yurttaşlarımız örgütsel olarak birbirlerinden koştukları halde, moral olarak birlerine sıkı sıkıya bağlıydılar. Birisinin hemşerisine olan sevgisi, ulusal gurur ve dayanışma, genel devrimci hedeflerin peşinden koşma, yurttaşlarımıza birliğı sağlam bir şekilde koruyup aktif bir şekilde bu birliğı genişletme cesaretini veren güç kaynağıydı. Eğer Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi. hızla gelişip halk arasında böylesine büyük bir prestije sahip olmuşsa, bu esas olarak geçmişte kazanılmış olan tecrübelerden, ulusal birlik geleneğinden, bunların geliştirilmiş olmasından ve yeni tarihi şartlara uygulanmış olmasındandır.

Bundan başka, Güneyli halkımız kendisini doğru bir siyasi çizgi ve uygun bir mücadele biçimi içinde örgütlemek cesaretini buldu. Bu nedenden ötürü, düşmanın zalimliğine, mücadelenin muhtemel zor ve tehlikeli şartlarına rağmen, halkın silahlı kuvvetleri gittikçe daha güçlü bir şekilde gelişmektedir. Güneyli halkımızın devrimci mücadelesinin ilerleyişi, siyasi mücadeleden silahlı mücadeleye doğru bir gelişmedir. Her ikisi de birbirleriyle birleşmiş olup, birbirlerini geliştirmektedirler. Doğru ilke ve mücadele biçimlerini ortaya koyan güneyli halk, siyasi üstünlüğünü geliştirdi. Siyasi ve askeri açıdan konuşursak; Güneydeki devrimci mücadele, kitlelerin yaratıcı gücü sayesinde oldukça yüksek bir düzeye çıktı, böylece güneyli halk düşmanın çeşitli tehlikeli siyaset manevrasına karşı koyabildi. Düşmanın modern stratejisini boşa çıkartabildi ve giderek daha büyük başarılar kazanabildi.

Ülkemizin yarısı kurtarılmış olup, sosyalizme doğru ilerlerken Güney'de yurttaşlarımız tarafından yürütülen devrimci savaş devam etmekteydi. Özellikle düşmanın en zalimane terör ve baskıyı uyguladığı yıllarda. Kuzey, güneyli halkımız için bir umut ve cesaret kaynağı idi. Kurtarılmış olan Kuzey bütün Vietnam halkının bir onuru yeniden birleşme mücadelesinin güçlü ve sağlam bir üssüdür. Güneyli yurttaşlarımız, Kuzeyli hemşerilerinin ortak düşmana karşı verilen mücadelede daima yanlarında olduğunu hissetmektedirler. Bu onların güvenini artırmakta zafere doğru ilerleyişlerinde, bütün zorlukların üstesinden gelme azimlerini güçlendirmektedir.

Geçmiş yıllardan beri, güneyli halkımız, en barbar bir düşmana karşı mücadele etmektedir. Amerikan emperyalistleri ve kukla yönetiminin gerici, insanlık dışı tabiatı, onların ulusal düşman olan gerçek yüzlerini her geçen gün daha iyi gören ve nefreti gittikçe artan güneyli halk tarafından açığa çıkarıldı. Savaşta, çarpışma ruhu ve nefret muazzam bir güçtür. Bu nedendir ki; ABD'nin jet helikopterleri, suda giden arabaları, son derece seri hafif makinalı tüfekleri, alev püskürtücüleri, otomatik mayınları, zehirli kimyevi maddeleri, batmaz çıkartma gemileri ve diğer modern silahları kukla orduyu ard arda başarısızlığa uğramaktan kurtaramamıştır.

Buna karşılık güneyli kurtuluş kuvvetleri sadece, ilkel ve basit silahlarla donatılmış olduğu halde, çok yüksek savaşma ruhu onun başarı üstüne başarı, kaydetmesine yardım etti.

Bugün, Güneydeki devrimci mücadele hâlâ birçok zorluk ve sıkıntılarla karşı karşıyadır. Bununla beraber, kahramanca savaşma ruhuyla güneyli yurttaşlarımız ve Kurtuluş Ordusu, büyük başarılar kaydetti ve stratejik öneme haiz istikrarlı faktörleri yarattı. Halkın siyasi güçleri ve silahlı kuvvetler gittikçe daha fazla gelişti ve kurtarılmış bölge genişledi. Güneyli halkımızın, tabloyu düşmanın aleyhine çevirmesi ve Güney Vietnam'da kurtuluş savaşının başarıyla gelişmesi açık olarak kanıtlamıştır ki, devrimci mücadele ve savaşta, son tahlilde tayin edici faktör, insan ve siyasi çizgidir, "tayin edici güç de halk kitleleridir."

III

Yukarıda söylendiği gibi, son on yıl içerisinde, halkımızın Güney Vietnam'daki devrimci mücadelesi, siyasi biçimden, siyasi ve askeri mücadele biçimine geçti ve şimdi ABD emperyalistleri ve uşaklarının özel savaşlarına karşı bütün ulus tarafından yürütülen bir ulusal kurtuluş savaşı haline geldi.

II. Bölümdeki özelliklerden esas alarak şu sonucu çıkartabiliriz: Bugün, Güney Vietnam halkı tarafından yürütülen kurtuluş savaşı, ulus çapında, çok yönlü, kendi desteğine dayanan, uzun vadeli ve sonunda kesinlikle zaferle sonuçlanacak olan zorlu bir savaştır. Fransız sömürgecilerine ve Amerikan müdahalecilerine karşı eski yurtsever savaştakinin aynısı olan bu temel siyasi özün yanı sıra, düşmanın, Fransız emperyalistlerinin eski sömürgeciliği yerine yeni sömürgeciliği uygulaması nedeniyle, Güney'de halkımızın bugünkü kurtuluş savaşının kendine has bazı özellikleri bulunmaktadır. Güneyli yurttaşlarımız şimdi, ideoloji ve örgütlenmede büyük bir ilerleme göstermişlerdir. Uluslararası durum daha elverişlidir ve düşmanın savaş tarzı da klasik olmayıp, saldırgan savaşın özel bir tipidir.

Şurası açıktır ki, bu savaş bütün halk tarafından yürütülen bir savaştır. Ülkelerinin zaptedilme, evlerinin yıkılma, hayatlarının tehlikede olması ve mal mülklerinin ayaklar altında çiğnenmesi tehlikesi karşısında, halkın hayati çıkarlarının korunması uğruna, Güney'deki on dört milyon yurttaşımız, yaşa, cinsiyete, milliyete, dini inançlara ve siyasi ilişkilere bakmaksızın, köle olmamaya azmedip ABD emperyalistlerine ve uşaklarına karşı birlikte ayaklandı.

Savaş. bütün halk tarafından verilmişti. Bunun nedeni, kurtuluş savaşının siyasi hedeflerinin haklı ve çok yüksek hedefler olması, Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesinin bütün halkı seferber edip örgütleyebileceği bir siyasi çizgiye sahip olmasıydı. Cephenin, tarafsızlık, bağımsızlık, demokrasi ve ülkenin gelecekte yeniden birleştirilmesi şeklindeki platformu Güney Vietnam halkının en önemli ve en acil taleplerini, en derin arzularını yansıtmaktaydı. Bu platform Güney Vietnam'ın sosyal şartlarının yarattığı mevcut devrimci görevlerin yerine getirilmesini teşvik etti.

ABD emperyalistleri, yeni sömürgeciliği uygulamak, kendi "bağımsızlık" ve "egemenliğine" sahip "Vietnam Cumhuriyetini" kurmak için ellerinden geleni yaptılar. Çünkü, halkımızla saldırgan emperyalistler arasındaki temel çelişkileri örtbas etmek, halkı kandırıp kendi saflarına çekebilmek için, sahte ulus ve egemenlik görüntülerinin altında saklanan kukla yönetimi sürdürmek istemektedirler. Bununla beraber, Ngo Dinh Diem yönetimi, kendisini ortaya çıkartan, şartlardan ve daha başlangıçta başvurmak zorunda kaldığı politikadan ötürü, ülkeye ihanet ettiğini saklamak amacıyla başvurduğu hile ve ince hesaplarında başarıya ulaşamadı.

Yeni sömürgeciliğin ve kukla yönetimin ince hesapları karşısında, ulusal bağımsızlık bayrağını en yükseklere çıkartmalıyız. Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi tarafından ortaya atılan "Ulusal bağımsızlık ve ulusal egemenlik için acil şartlar" sloganının, işçi-köylü ittifakı temelinde kurulmuş bulunan bir birleşik cephenin içinde geniş yurtsever ve demokratik güçleri, emperyalistlere ve hokkabazlarına karşı harekete geçirebilmiş olmasının nedeni budur. Sadece işçi-köylü kökenli kitleler değil, fakat küçük burjuva aydınlarının bütün kesimleri, ulusal burjuvazi ve yurtsever bireyler; yekvücut olarak, ortak düşmana karşı, ulusal bağımsızlık bayrağı altında ayaklandılar. Güney'deki azınlık halk; boyun eğmez ruhun parlak bir örneğini verdi. Dini mezheplerin çoğu, Cephe'nin platformunu onaylamaktadır; hatta, Fransız yanlısı unsurlar ve Kuzeyden gelen Katolik mültecilerin büyük bir çoğunluğu, bugün Cepheye sempati duymakta ve ulusal kurtuluş mücadelesine belli bir ölçüde katılmaktadırlar.

Sömürge, yarı sömürge ve yarı-feodal bir ülkeyi kurtarmak için yapılan bir devrimde, ne anti-emperyalist sorun anti-feodal sorundan, ne de ulusal devrim demokratik devrimden ayrı tutulabilir. Çünkü ulusal sorun özü gereği bir köylü sorunudur. Demokratik sorunu ortaya koymadan, geniş köylü kitlelerini harekete geçirmeden, Ulusal Birleşik Cepheyi sağlamlaştırmak ve güçlendirmek ve diğer yurtsever güçlerin kuvvetli bir gelişimine temel teşkil edecek olan sağlam bir işçi-köylü ittifakını kurmak, oldukça imkansızdır.

Güney Vietnam toplumunun öznel koşullarında, özellikle demokratik sorun önemli bir rol oynar. Çünkü, ABD emperyalistleri ve onların kefil olduğu kukla yönetim, sahte tarım reformu politikaları ile, Fransızlara karşı verilen direniş savaşı sırasında, köylülere bölüştürülmüş olan toprağı gasbetmek için ellerinden geleni yaptılar. Yönetimin toprak reformu diye adlandırdığı şey, temelde birkaç dönümlük küçük toprak parçalarının sadık uşaklarına dağıtılmasıydı. Tamamen bu nedenden ötürü, Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi, "Toprak kiralalarında indirimini gerçekleştirmek

ve sonra da toprağı işleyenler toprak sahibi olana kadar köylülerin toprak sorununu çözmek” sloganını attı.

Güneydeki köylüler son on yıl içinde, bölüşümde 3,5 milyon dönümden fazla toprağı veya eski direniş savaşı sırasında dağıtılmış olan toprağın yaklaşık olarak üç katını elde ettiler. Bu toprakların çoğı, emperyalistlere veya düşmanın peşinden gitmiş olan gerici büyük toprak ağalarına aitti. Köylülere toprak dağıtımı muazzam bir önem taşımaktadır, çünkü halk savaşı devrimci bir savaştır ve %90’ından fazlasını köylülerin oluşturduğu bir kitle tarafından yürütölmektedir. Boyun eğmez bir savaşıma ruhu geleneğıne sahip olan güneydeki köylülerimizin, devrimin sayesinde hayati isteklerini elde etmiş olmaları gerçeğı, onlar için teşvik edici bir gerçektir ve şimdi onlar uzun bir direniş savaşı vermek için, kendilerini büyük kuvvetler halinde örgütleyebilirler. Güney Vietnam’da, kukla hükümet sadece köylülerin topraklarını kaybetmekle kalmadı. Hergün, halkın canına, malına tecavüz etti, ekinleri tahrip etmek için kimyevi zehir sıktı ve insanları “stratejik köycükler”de toplamak için, evlerini, köylerini terketmeye zorladı. Şehirlerde, ABD emperyalistlerine dayanan iktisadi politika, yerli imalatçıların ve tüccarların iflasına ve emekçi halk arasında ciddi bir şekilde işsizliğe neden oldu. Demokratik sloganın, halkın yaşama düzeyinin yükseltilmesi ve bağımsız bir iktisadi politikanın uygulanmasının talep edilmesi şeklinde başka bir anlamının olmasının nedeni de budur.

Demokrasinin bundan başka, diktatörlük rejimine karşı siyasi özgürlüklerin yerine getirilmesini talep eden, çok büyük önem taşıyan siyasi bir anlamı vardır. ABD emperyalistleri genellikle, kendilerine bağılı yönetimlerin, “özgürlük” siyaseti izlediklerini ve kendi anayasalarında da “demokratik özgürlüklerin” yazılı olduğunu söyleyerek övünürler. Bununla beraber, uygulamada, bu yönetimler daha başlangıçta faşist diktatörlükler haline gelirler. “Geniş ve ilerici demokratik bir rejimin kurulması, demokratik özgürlüklerin teminat altına alınması için, Cenevre anlaşmasının 14-C Maddesinin[4] uygulanmasının talep edilmesi eski direniş üyelerine ayırım gözetilmesine karşı çıkılması” sloganının ve benzerlerinin, halkın bütün kesimlerinin acil taleplerine cevap vermesi ve geniş halk kitlelerini düşmana karşı ayaklanmak üzere seferber edebilmesinin nedeni budur.

Şu anda, ölkemiz geçici olarak, herbiri farklı sosyal rejimlere sahip bulunan, iki ayrı bölgeye bölünmüştür. Güney Vietnam halkının önündeki devrimci görev, ABD emperyalistlerini ve uşaklarını yenmek, bağımsızlığı ve demokrasiyi yeniden kazanmaktır. Kitlelerin büyük bir çoğunluğu, bu görevi yerine getirmenin gerekliliğini anlamakla kalmayıp, devrimi yeni bir düzeye çıkartmak arzusuna da sahip bulunmaktadır. Aynı zamanda, ulusal burjuvazi ve orta sınıfların bir kısmı bir yandan milliyetçilikten ötürü, ABD emperyalizmine karşı çıkmakta, öte yandan da kendi sınıfsal çıkarlarını korumak istemektedirler. Halkın mümkün olduğu kadar büyük bir çoğunluğunu harekete geçirebilmek için, Cephe, uygun iç ve dış politikaları tespit etti; iç politikada, ulusal endüstri ve ticaretin teşvik edilmesini ve ulusal ekonominin gelişmesini, dış politikada ise barış ve tarafsızlık şeklinde bir siyasi diplomasiyi savunmaktadır. Tarafsızlık kelimesinin Güney Vietnam’daki üst sınıflar

içerisinde büyük yankısı oldu, düşman yönetiminin subayları, erleri ve sivil görevlileri içerisinde geniş yankılar yaptı ve dıştan en büyük tasvip ve desteği aldı. Gerçek bir barışın Güneyde herkesin arzu ettiği birşey olması ve daha da önemlisi, yirmi yıllık sürekli savaş deneyinden geçmiş bulunması ve yeniden birleşmenin her Vietnamlının en derin arzusu olması nedeniyle, barış talebi ve yeniden birleşme için atılan adım üzerinde durmak gerekir. Vietnam daima bölünmez bir bütündür.

Mücadelesindeki hedefin haklılığından, halkın temel isteklerine uygunluğundan ve bu hedefin platformunda belirtilmiş olmasından ötürü; .bugün Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesinin Güneyin on dört milyonluk halkının ezici bir çoğunluğunu hareket geçirmeye, seferber etmeye, örgütlemeye ve yurttaşlarımıza ulusal kurtuluş savaşlarında önderlik etmeye muktedir olduğu söylenebilir. Şurası açıktır ki, ulusal bir karakter taşıdığı kadar sınıfsal bir karakter de taşıyan bu savaş, esas olarak saldırgan ABD emperyalistlerine ve kölelerine karşı verilen bir ulusal kurtuluş savaşıdır. Bu, Güney Vietnam'da yeni tarihi şartlar içinde verilen bir halk savaşıdır.

Güney Vietnam halkı tarafından yürütülen kurtuluş savaşı, çok yönlü bir savaştır. Bu "özel savaşta" düşman esas olarak, bizimle askeri yollarla çarpışmaktadır. Fakat aynı zamanda, halkı kendi tarafına çekmek, büyük bir istekle, ekonomik ve kültürel yollardan ve benzerlerinden Güney Vietnam'a nüfuz etmek için, siyasi faaliyetlere, "cong van du" faaliyetlerine de[5] önem vermektedir. Güneyde, halkımız tarafından yürütülen kurtuluş savaşı; askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel olmak üzere birçok alanı kapsamaktadır.

1. Halkımız barışı korumak geleneğine sahiptir. Vietnam Demokratik Cumhuriyetinin henüz kurulmuş bulunduğu, başarılı Ağustos devriminin ilk günlerinde, Fransız hükümetiyle başlangıç anlaşmasını imzalayarak, barışı sağlamak için elimizden geleni yaptık. Fakat tarihi gerçekler, biz barışa aşırken, emperyalistlerin ve sömürgecilerin savaşı tutuşturmak için azami gayret gösterdiklerini ortaya koymuştur. Sonunda, ülkemizin hayati çıkarlarını savunmak için, bütün halkımız karşı-devrimci şiddete, ABD emperyalizmi tarafından desteklenen Fransız sömürgecilerinin saldırgan savaşına karşı; silahlı şiddet ve devrimci mücadeleyi kullanarak ayaklandı. Sonunda da biz kazandık.

1954'de, Cenevre anlaşmasının imzalanmasından sonra, Kuzeyden Güneye bütün halkımız barışa büyük bir istek gösterdi. Halkımız barışı korumak ve sağlamlaştırmak için her türlü çabayı gösterdi. Güneyde Cenevre antlaşmasını sabote eden her türlü faaliyete karşı savaştı. Gerçekte bu mücadele, düşmanın karşı-devrimci şiddetine, halkımızın devrimci şiddetle kesin bir şekilde karşı koyması gerektiğine, tanık oldu.

Güneydeki yurttaşlarımız, zor kazanılmış tecrübeler pahasına, emperyalizmin ve uşaklarının temel eğiliminin, şiddet ve savaş olduğunu anladılar. Halkın kendini kurtarmak için, izlemesi gereken en doğru yolun, devrimci şiddet ve devrimci savaş olması bundan ötürüdür. Bu yol, sınıf mücadelesi, devlet ve devrim üzerine Marksizm-Leninizm sistemine ve temellerine de tamamen uymaktadır. Kitleler sadece devrimci şiddet yoluyla saldırgan emperyalizmi ve uşaklarını yenilgiye

uğratabilirler ve iktidarı almak için gerici yönetimi yıkabilirler. ABD emperyalistleri Güneye müdahaleyi hızlandırdıklarında, halkımız tarafından yürütülen devrimci mücadele, her geçen gün daha büyük başarılar kazanan geniş bir halk savaşına dönüştü.

Dipnotlar

[1] 1930 -1931'deki ilk Köylü Sovyetleri.

[2] 1943 -1944'de kuruldu.

[3] Giap, 1945'de Ba To'daki ayaklanmaya atıfta bulunuyor.

[4] Antlaşmanın Vietnam'da Düşmanlıklara Son Verilmesi üzerine olan 14. maddesi: "Her Parti, düşmanlık dönemindeki faaliyetlerinden ötürü insanlara veya örgütlere herhangi bir şekilde misillemede bulunmaktan veya ayırım gözetmekten kaçınmayı ve onların demokratik özgürlüklerini taahhüt eder" diye belirtir.

[5] Muhabirlik ve istihbarat ajanlar tarafından yürütülürdü.

* The Military Art of People's War: Selected Writings of General Vo Nguyen Giap, Monthly Review Press, Ağustos 1970. Ligne Générale, Stratégie, Tactique

GIAP – VIETNAM HALK SAVAŞI

www.THKP-C.com